baretta magazine

NUMMER 4 • MAJ 2019

Heavy Feather
Maddox Street
Christina Sillén
Göran Karlsson
Åmåls Bluesfest

Magnolia
Patrik Larsson
Ulf Johansson
Magnus Dovlind
Hanna Löwenborg

TANKAR
Från Ansvarige utgivaren

Nu börjar det sätta sig

Jag har skrivit det flera gånger, men vilket mottagande vi har fått! Vi börjar hitta formen på tidningen, vad vi vill skriva om och vad ni tycker är intressant att läsa. Redaktionen börjar också släppa ner axlarna lite, eftersom vi hittat våra egna roller. Terje hittar de roliga reportagen, Tony fixar musiken och Maria tar "fotograferna". Fast det där kan ju ändra sig med tid.

Jag tror att om man letar efter någon röd tråd i vårt magasin, så är nog ordet "varumärkesbyggande" en av de tankar som kommer upp. Hur då, tänker ni säkert? Jo, för oss i Baretta är det viktigt att lyfta de positiva sakerna som händer i vår omgivning. Stort som smått. Om ni bara anar hur många fantastiska människor det finns därute – och framför allt hur mycket intressant de har att berätta. Varför fokusera på det negativa, när man får människor att må så mycket bättre av att lyftas? Ni får gärna tipsa oss om flera personer som är intressanta att berätta om. Kontakta oss! Våra kontakt-uppgifter hittar ni i tidningen.

I detta nummer kommer vi att åka på en Värmlandstripp. Maria kommer att fortsätta berätta om ytterligare en fotokurs, och vi kommer att intervjua profiler i vår närhet. Ni får även stifta bekantskap med en fotograf, som är känd i fotokretsar, och som är en oerhört duktig lärare på Moderskeppet.

Vi kommer som vanligt att tipsa om musik, filmer och intressanta sidor på nätet. Det finns mycket lärorikt därute i den stora världen, eller hur?

Maria Olsen

baretta magazine

6 Stig Kälvelid
Från Liseberg till Åmål, en fotograf med många strängar på sin lyra

12 Söderåren
Terje och Maria berättar om sina upplevelser vid en fotokurs

20 Naviero
Mindre än ett år efter att Naviero öppnade är den invald i White Guide

50 Roadtrip i Värmland
Värmskog, Borgvik, Skivor till kaffet och Naviero besöktes på en dag

58 Christina Sillén
Magiska bilder som förädlas med hjälp av Photoshop

64 Göran Karlsson
Han har fotat sedan 1960-talet och har många fantastiska foton i arkivet

72 Ulf Johansson
En av de största fotbollsexporterna från Åmål som fick en lång karriär

82 Terje drönar
Terje Olsen har en ny passion, han fotograferar med sin drönare

92 Westby unplugged
Geir Westby spelade solo på Kalles Strandcafé och som han gjorde det

93 Hamnkalaset
Petra Marklund, Eric Saade och Augustifamiljen kommer i år

94 Åmåls Bluesfest
28e upplagan med en salig blandning artister

102 Hanna Löwenborg
Ung duktig artist och låtskrivare som verkligen har framtiden för sig

106 Packmopedsturnén
Göran Samuelsson är tillbaka med sitt moppegäng, spelar på Kupén

111 Dan & Dan
Dan Viktor och Dan Magnusson har en ny skiva ihop, och vilken skiva!

112 Heavy Feather
1970-talshårdrock av ungdomar som är födda långt senare

baretta magazine
Nr 4 MAJ 2019
Foto omslag: Magnus Dovlind

Ansvarig utgivare
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig
Maria Olsen

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Hemsida
barettamagazine.com

Layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com

Instagram
barettamagazine

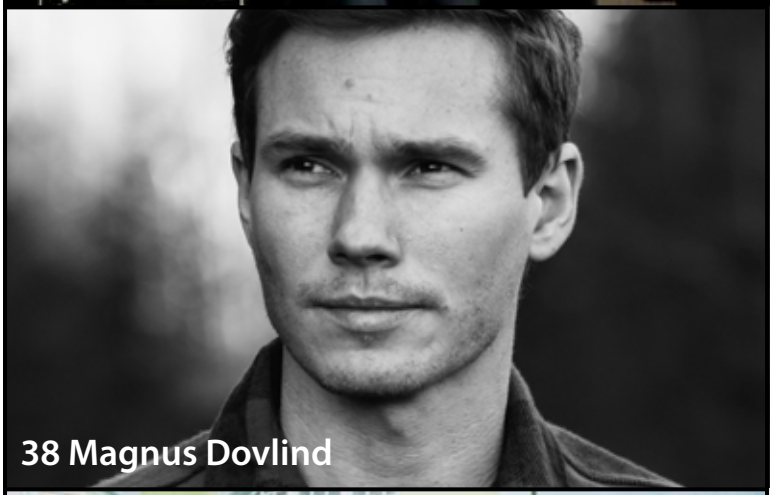

Instagramtips

Ig_fyrbodal och **ig-varmland**
När vi nu ändå slår ett slag för våra intressanta fototripper runt om i Värmland och Dalsland, är det ju perfekt att tipsa om dessa två konton. Här får du tips om vackra ställen, dit du kan ta dig inom rimlig tid. Det man finner här är oerhört vackra bilder med lokal anknytning. Jag beundrar de som håller i dessa två konton, då man varenda dag får se nya och vackra bilder. En önskan från mig vore kanske om man kunde få igång något Åmåls- och Säfflekonto? Vi är ju så nära varandra geografiskt, så att samla vackra bilder från våra städer skulle väl inte vara omöjligt? Någon därute som känner sig manad?

Broderauttexten
Jag pendlar med buss, och vare sig jag åker tidigt på morgonen, eller sent på kvällen så gillar jag att bli road. Att få skratta och få energi är väl inte fel? Vill ni dra på mungiporna så har ni ett utmärkt tips här. Följ Instagramkontot som heter @broderauttexten. Gisela Ståle i Malmö har verkligen hittat sin grej, och fått en massa följare. Där kontot Villfarelser förmedlar sin cynism i gamla bilder, där har Gisela hittat sin grej i broderier. Låter det tråkigt? Tvärtom! Här får man många goda och framför allt igenkännande skratt. Vill ni ha må bra? Följ detta konto!

#följ en hashtag
Du vet väl att du kan följa dina specialintressen på Instagram? Ska du renovera ett kök, vill ha tips på inredning, eller varför inte få lite fotoidéer? Sök på ditt intresse och notera vilka svar du får. Kanske är det så att några faller dig speciellt bra i smaken? Jag föreslår att du följer den hashtaggen omedelbart. Du får hur mycket bra tips som helst från hela världen. Och med tanke på att man kan följa gamla kända intressen, så kanske man kan hitta något nytt att sätta tänder i?

Marias Filmtips

En bra serie att få hugga tänderna i är väl bland det goaste som finns? Här kommer ett tips på en kanon-serie från redaktionen!
”Saknad aldrig glömd.”
(Unforgotten, 2015)
Detta är en brittisk kriminalserie som började sändas 2015. Man får under seriens gång följa huvudrollsinnehavarna Cassie Stuart och Sunny Khan. De löser cold cases, alltså mord som skedde för ett antal år sedan. Serien är ren och skär engelsk kvalitet, och avsnitten är härligt långa. Serien har välförtjänt nominerats till en Bafta. (Brittiska motsvarigheten till Oscarsgalan) Du kan streama denna serie på svt play. Sedan kan du njuta av tre hela säsonger med gamla fall som löses av Cassie och Sunny. Jag avundas dig som har hela serien kvar!

Jag ville ta reda på vem människan bakom porträttet är

Närmare än du tror

Tina Tillqvist

Tina Tillqvist.

Vad innebär det att vara sann? Är det att alltid säga vad man tycker, eller handlar det mer om att våga vara den man är eller göra det man vill? Att inte skämmas för den man är oavsett vad andra tycker eller tänker om en? För mig handlar sanning om frihet. Frihet att vara den jag är och att skapa mitt eget öde. Frihet från bindningar till andra människor och en frihet för min själ att växa och att utvecklas. Detta har inte alltid varit en självklarhet.

Det tog för mig lång tid med terapi och utbildningar för att förstå att det verkligen inte spelar någon roll vad någon annan tycker om mig och mina val. Jag har tidigare alltid varit till för alla andra. Det var något jag lärt mig av mina föräldrar och av samhället. För visst är det ofta så, vi ljuger för oss själva och andra hela tiden. Vi övertygar oss om att vi visst är lyckliga, att vår relation kan förändras, att vi inte alls är trötta på vårt jobb och så vidare. Vi ljuger för andra för att inte vara obekväma, små vita lögner eller stora. ”Gud vilken fin frisyr! ”Det kommer säkert bli bättre!” ”Jag älskar dig.”

Vi lägger oss inte i, vill inte provocera. Vi kan ju bli utstötta och tvingas möta andras obehagliga känslor om vi gör det.

Först nu förstår jag vad det gör med min själ när jag hela tiden gör avkall på vad jag vill, på vem jag är. Det jag slipper möta utanför mig, måste jag i stället möta inom mig. Lögnerna omvandlas till stress, oro, ångest. Ett stilla nötande på den egna integriteten.

Foto: Maria Olsen

Det tog lång tid för mig att stå för att jag är ett medium, att jag jobbar med energiterapi, att jag är övertygad om att vi är något mer än bara vår fysiska kropp. Jag minns hur jag i tidiga 20-års åldern hade ångest i flera veckor när jag skulle berätta för min dåvarande pojkvän att jag gick en healingutbildning. Jag var så rädd att han skulle tycka att jag var för flummig att vara med. I själva verket var jag rädd för att inte bli älskad för den jag egentligen är.

Det är svårt att vara den som sticker ut, den som inte, tänker, tycker och gör som alla andra. Det är också obekvämt att vara den som vågar säga sanningen, den som utmanar och inte sopar något under mattan. Alla människor vill inte höra sanningen, varken om sig själva eller om världen i stort. De flesta tycker att det är trevligt i den lilla bubbla man skapat sig, där det finns en rutin och där framtiden går att förutsäga. Jag vill inte leva så. Jag vet nu att det egentligen inte går att kontrollera livet. Hur mycket man än försöker. Vad som helst kan hända när som helst och det är också det som är så fantastiskt. Mitt verkliga liv började först när jag slutade kämpa emot och började våga släppa taget. När jag vågade äga den jag är och all min kraft. Jag skulle aldrig någonsin byta det mot att vara bekväm och passa in.

Stig i sin lokal i centrala Åmål.
Foto: Maria Olsen

MAN SKA MÅ BRA AV BILDER!

Det är nog många med mig som tagit bilen och gjort en utflykt till lilla Fengersfors i hjärtat av Dalsland. Destinationen man haft är Not Quite. Ett före detta pappersbruk som nu är ett konstnärskollektiv, och en av de mest besökta turistattraktionerna i Dalsland.

Man har sedan 2002 förvandlat de gamla röda tegelbyggnaderna till ett ställe som sjuder av liv. Här samsas konstnärer av alla slag. Från smeder och keramiker till fotografer. För att inte tala om ett ljuvligt café och ett bageri med ett bröd ”to die for”.

När jag gjorde mina utflykter till Fengersfors så hade jag två mål. Att fika på deras café, med ljuvliga ekologiska och hemgjorda bakverk. Den andra destinationen för trippen var att se på Stig Kälvelids foton. Dessa bilder hade en nästan hypnotisk kraft på mig. Makrobilder, men där man nästan kunde ta på känslan i bilden. För mig är själva bildanalysen av bilder A och O.

Vad är det som gör att vissa bilder påverkar dig känslomässigt? Vad är det i bilden som gör dig berörd? Är det kompositionen? Innehållet? Allt tillsammans? Vill ni vidareutveckla denna diskussion med mig, är ni välkomna att höra av er!

I alla fall, Stigs bilder tilltalade mig på ett oväntat sätt. Det var ju ”bara blommor” ändå kändes bilderna ända in i själen på mig. Så resorna

Christer Lindarw och Lasse Flinckman sätter sina handavtryck. **Foto: Stig Kälvelid**

Ishockeyproffset, världs- och OS-mästaren Mats Sundin gör sitt avtryck till Lisebergs walk of fame. **Foto: Stig Kälvelid**

till Fengersfors gjordes frekvent, och bilderna började samlas hemma. Att stämma träff med Stig till detta nummer kändes därför självklart för mig.

Stig föddes i Nässjö i Småland och tillbringade de första fem åren där. Familjen flyttade sedan till Växjö där Stig växte upp. 1986 flyttade han till Göteborg där Stig hade sin syster. Så småningom fick han jobb på Liseberg, och det blev så bra att han klev ut ur dörren där först 18 år senare. Det första arbetet på Liseberg handlade om att samla ihop pengar från chokladhjulen. När han slutade var han bildansvarig på marknadsavdelningen. Vilken resa!

– När jag började på Liseberg hade de 100 årsanställda, och när jag slutade hade de 400 stycken. Vilken utveckling de haft!

Man blir ju lite nyfiken på vilka personer han har fotograferat under Lisebergsåren, och det visar sig vara en diger samling som hamnat framför Stigs kamera.

Vad sägs om Peter Forsberg, Mats Sundin, Magdalena Forsberg, Jerry Williams, After Dark, Carola och Carl-Einar Häckner? Fast det visar sig att Stig fotograferat större kändisar än dessa. På flera sätt.

– Jag skulle fotografera Magic Johnson när han skulle göra sina avtryck av sina händer i betong för att förevigas i trottoaren utanför Liseberg. Hans omtänksamma agent ville inte att Magic skulle bli smutsig, och ville därför att vi skulle täcka betongen med Glad Pack. Det gick inte så bra.

Jag frågar Stig om han har några flera kameraminnen från Liseberg, och han minns speciellt ett.

– Som liten blev jag alltid kallad Thore Skogman för min lilla glugg mellan framtänderna. När jag jobbade på Liseberg ringde det en dag på telefonen och det var Thore som var i luren. Han skrev på en bok och ville ha hjälp med några uppgifter om när han hade gjort sitt handavtryck på Liseberg. Det blev faktiskt ett väldigt rolig samtal, som slutade med att vi satt och pratade om våra framtänder.

Stig blev kvar på Liseberg, och eftersom han var bildansvarig så fotograferade han många av bilderna på attraktionerna själv. Han har ingen fotoutbildning, och tycker därför att han inte kan kalla sig fotograf. (Och här protesterar nog många med mig.) När Stig fyllde 40 år så fick han av Liseberg en alldeles fantastisk present. En fotoutställning. Utställningen fick ett fantastiskt mottagande och både Botaniska trädgården och Trädgårdsföreningen hörde av sig och ville att han skulle ställa ut hos dem.

Framgångarna med utställningen gjorde att Stig beslöt sig för att pröva sina vingar, och han tog ett friår. Han fick av en händelse se att man kunde söka ett Carl Larssonstipendium och med endast ett par dagar till godo skickade han in sin ansökan. Döm om Stigs förvåning när han redan efter ett par dagar kontaktades och fick reda på att han fått

stipendiet. Det var bara att packa väskan och åka till franska Grez-sur-Loing.

– Det blev två månaders vistelse i Frankrike och jag fick till och med bo i samma rum på Hôtel Chevillon som Carl och Karin Larsson bott. Mäktigt!

2006 gick flyttlasset till Åmål och Stig blev medlem i konstnärskollektivet Not Quite. Det är där vi dalslänningar (och alla andra) fått njuta av Stigs bilder.

Vi diskuterar en hel del om Stigs bildspråk, eftersom det är så effektfullt och att han har ett eget bildspråk. Hur vi uppfattar bilder är ju så olika, men ändå så otroligt intressant.

– Jag går bara på känsla. Man ska må bra av bilder.

Vi diskuterar sedan om eventuella titlar på bilder. För några år sedan så döpte Stig sina bilder och tyckte att detta var viktigt. Han har med åren upptäckt att han i och med detta tar ifrån betraktaren dess upplevelse av bilden. Om man döper en bild, och titeln sedan blir fel för betraktaren, så stämmer ju inte bilden för personen.

– Vad händer till exempel om jag döpt en bild till ”Jag älskar dig” och man ger den till sin svärmor? Så nej, detta har jag mer och mer gått ifrån.

De titlar han har på sina bilder numer kommer automatiskt till honom och sedan finns de bara där.

Under en femårsperiod lade Stig sin Canonkamera åt sidan och ägnade sig åt att måla. Han säger att han målade bort egna blockeringar och känslor under den tiden. Materialet han använde sig av under den tiden var främst akvarell och akryl.

– Det var en konstig känsla att lägga ut av mina målningar på facebook och få endast några gillamarkeringar. När jag lade ut mina blombilder fick jag flera hundra gillningar med en gång. Och jag tyckte ju mina målade bilder hade minst lika mycket känsla.

2018 tog Stig fram sin kamera igen. Då hade den fått vila färdigt. Och i juli 2018 slog Stig och hustrun Petra Grandits upp dörrarna till sin lokal i centrala Åmål. De har en lokal där man kan få både andlig spis, men även få njuta av och köpa Stigs ljuvliga bilder.

När jag tittar runt på Stigs hemsida slås jag av att hans porträtt av Carl-Einar Häckner har minst lika mycket känsla som hans bilder av blommor. Det där ogripbara som bara finns i bilden ibland. Och apropå ogripbart. Stig nästa steg – vad är det?

”Att fota det man inte ser”. Jag längtar efter att få se resultatet. Att det kommer att bli bilder med känsla i är jag helt övertygad om!

Maria Olsen

Faktaruta

2009 blev en av Stigs bilder på åkattraktionen Balder ett frimärke.

40 utställningar har det blivit genom åren.

kalvelid.se
grez-stiftelsen.se

Peter ”Foppa” Forsberg, världsmästare och OS-mästare och proffsspelare i ishockey får sina händer förevigade för Lisebergs walk of fame. **Foto: Stig Kälvelid**

En av utmaningarna med att vara fotograf på Liseberg är att alla uppdrag inte alltid är helt lätta. Ibland måste man sitta i attraktionerna och fota baklänges. En inte helt enkel uppgift, men det är värt all möda när resultatet blir som ovan.
Foto: Stig Kälvelid

Överst motstående sida: En midsommarnattsdröm.
Nederst motstående sida: Carl-Einar Häckner.
Överst denna sida: Tlllsammans.
Till vänster denna sida: Gränslös kärlek. (Denna bild skickades till kronprinsessan Viktorias bröllop med prins Daniel)
Foton: Stig Kälvelid

Fotokurs på Söderåsen

En välbehövlig fika efter kameralektioner,
Foto: Maria Olsen

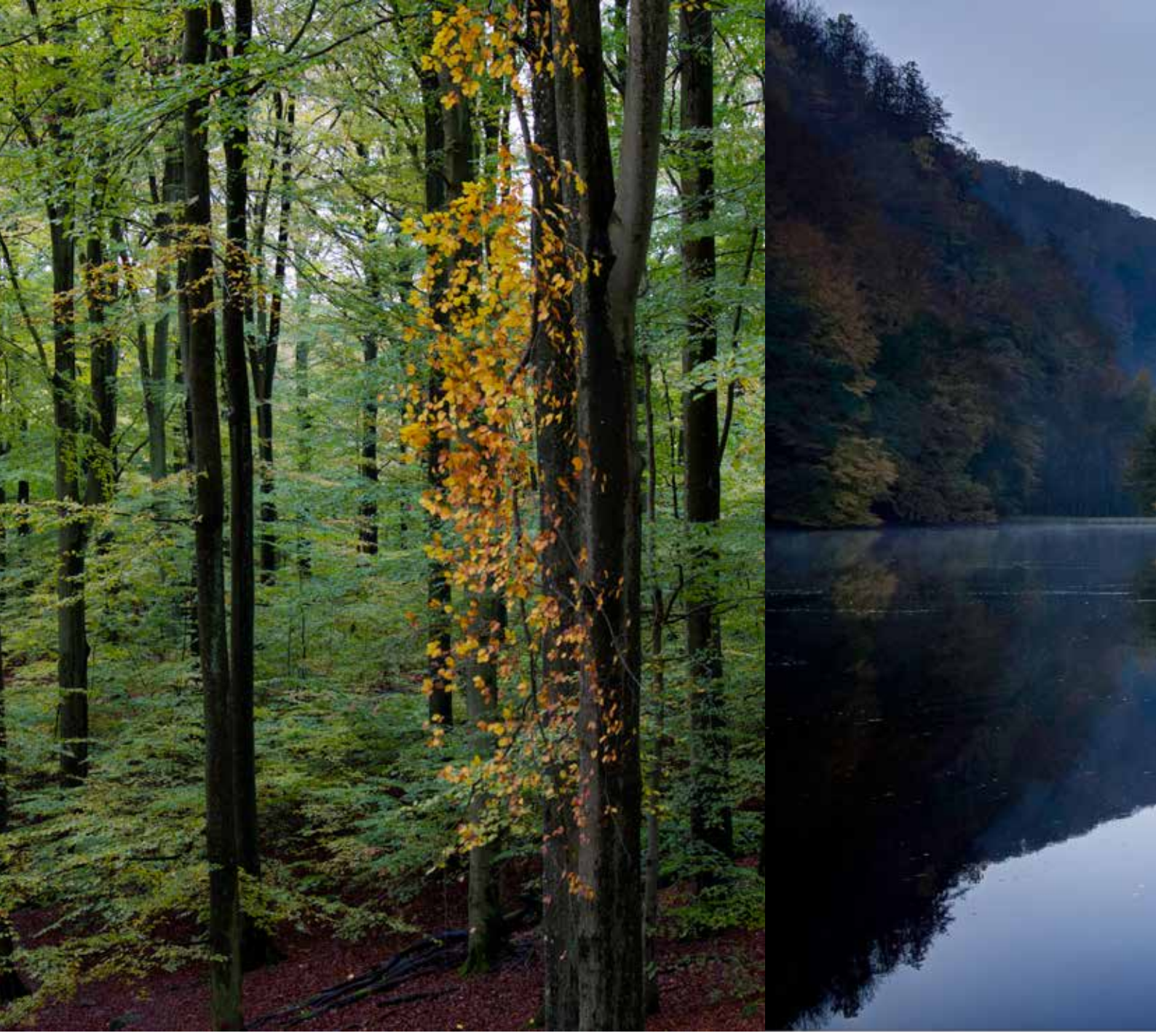

Det gäller att hitta olika mönster i naturen. **Foto: Maria Olsen**

Vi var så nöjda med upplevelsen av vår första kurs med Magnus Lindbom och Patrik Larsson på Österlen, så beställde vi på direkten en plats på deras nästa kurs. Denna skulle gå av stapeln på hösten med destination Söderåsens nationalpark öster om Helsingborg och på Kullens fyr utanför Ängelholm.

Eftersom vi varit på en kurs med dessa killar visste vi denna gång vad som väntade oss. Den normala dygnsrytmen skulle inte infinna sig på denna kurs heller, utan vi räknade med att gå upp tidigt på morgonen, och att fotografera till sen kväll. Däremellan skulle vi få oss till livs härliga bilddiskussioner och även få tips på bildbehandling. Och få äta en massa god mat!

Vi anlände på torsdagskvällen och bodde vid foten av Söderåsens nationalpark. Trots alla mina tripper till Skåne var detta ny mark för mig. Så även för Terje. Om ni inte varit på Söderåsen förut föreslår jag att ni kollar upp detta ställe. Det är en helt underbar plats som jag faktiskt är lite förvånad att man inte hört talas om mera. Jag har i efterhand förstått att bland fotografer är detta ställe väldigt omtalat, som ni kommer att förstå.

Vi samlades för en presentation av deltagarna, och tack vare att vi varit med på vårens kurs så kände vi några av deltagarna redan. Det är verkligen härligt att få kompisar över hela Sverige, och i detta fall även delar av Finland.

Tidigt på fredagens morgon åkte vi högt upp på Kopparhatten som är toppen på själva Söderåsen. Tanken var att vi skulle försöka att fotografera soluppgången över Skäralidsravinen. Lyckligtvis tog vi med oss erfarenheterna från vår förra fotokurs med Creative Adventures.

Det är lätt att gå i baklås när man ser 14 fotografer sticka

Nej, det är inte en köpt bild som man använder som skrivbordsunderlägg. Det är Söderåsens nationalpark. **Foto: Terje Olsen**

iväg med sina stativ som små myror med väldigt bestämda steg. För egen del blev den första morgonen väldigt likt förra kursens första fototillfälle. Frustration.

Man blir stressad när man ser alla stå med sina kameror och se de bestämda blickarna. Själv ser jag ju hur många motiv som helst samtidigt som jag inte ser några kompositionsmöjligheter över huvud taget. Höga krav på sig själv? Så kan det nog vara. Man vet ju att man senare under dagen kommer att ha bilddiskussioner, och då är det ju lite kul att ha bilder som man är stolt över – istället för att skämmas över alstren.

Denna gång kändes dock stressen något mindre eftersom man vet att det lossnar så småningom. Att soluppgången var oerhört vacker kan man nog enas om.

Vi kom så småningom om tillbaka till vårt pensionat och fick en välbehövlig vila. Tiden till nästa utflykt tillbringades vid våra datorer ihop med Patrik och Magnus. Under dagarna jobbar man med sina egna bilder, får bra tips i hur man jobbar i bildbehandlingsprogram, samt lite andra nyttiga fototips. Och inte att förglömma – tänk att få tillbringa 24 timmar om dygnet med människor som har samma intresse som du själv har? Nätverkande är ett utslitet ord i mina ögon. I detta sällskap stämmer det däremot till fullo. Man knyter kontakter, får tips och kan få prata om sitt intresse precis hur mycket man vill.

På kvällen stack vi iväg till Kullens fyr utanför Ängelholm. Ni som är i min ålder kommer väl med viss förskräckelse ihåg barndeckarserien ”Kulla-Mannen”? Jisses, så rädd man var när man tittade på denna serie.

Nu skulle man återigen få återse Kullens fyr. Vi parkerade våra bilar på parkeringen och påbörjade resan ner mot vattnet. Just att få fotografera vatten, horisonten och

När man slappnat av och bara kan njuta, det är då de bästa bilderna tas. **Foto: Terje Olsen**

Gömd i en buske kan man fånga lampan från Kullens fyr. **Foto: Maria Olsen**

Solens magiska strålar. **Foto: Maria Olsen**

solnedgången var vad vi såg fram mot. Däremot var vägen ner till vattnet lite onödigt spännande. Har ni testat att balansera en fotoryggsäck på åtskilliga kilon, ett stativ, samt dig själv vet du vad jag menar. Det kostar på.

Att få ihop en komposition av en bild där man inte samtidigt skulle få med en fotograf visade sig bli kvällens utmaning. Som sagt, de där ”myrorna” fanns ju precis överallt.

Kvällen blev om än lite kylig, men med en fantastisk härlig himmel. Det var en samling nöjda, men trötta fotografer som återvände till pensionatet. Om vi somnade gott? You bet!

Lördagens morgon startade vid Söderåsens nationalpark igen. Vi skulle denna morgon ha lite genomgång på olika funktioner i kameran, samt olika fototekniker. Har ni hört talas om panoramafotografering eller fotostackning? Det hade inte jag heller.

Panoramafotografering är precis vad du tror. Du tar ett antal foton i sidled, förslagsvis från vänster till höger. Dessa bilder slås sedan ihop i ett bildredigeringsprogram till en ”bred” bild.

Patrik och Magnus gick först igenom hur vi skulle tänka när vi tog dessa foton. Det var viktigt att ha en viss överlappning av bilderna när man vred kameran i sidled. Det blir liksom inget panorama annars. Vi fick testa själv att fotografera på detta sätt. Bilderna skulle sedan läggas ihop i ett bildredigeringsprogram. Självklart skulle vi få hjälp av Patrik och Magnus med detta. Jag tyckte det var intressant att fotografera på detta sätt. Bilden och kompositionen blir ju på ett helt annat sätt än på vanliga bilder.

Vi fick också en genomgång på fotostackning, eller fokusstackning. Jag förstår att det behövs en förklaring på vad detta är. Du kanske har upptäckt om du fotograferat

Sista dagen bjöd på en magisk soluppgång.
Foto: Maria Olsen

Skäralidsravinen. **Foto: Terje Olsen**

Första kvällen vid Kullens fyr bjöd på friskt väder. **Foto: Maria Olsen**

något objekt på nära håll att det är svårt att få skärpa på hela objektet eller bilden. Man får till exempel endast getingens huvud i fokus och resten av kroppen är helt oskarp. Kan man då använda fokusstackning så löser man detta.

Hur man gör? Man tar ett antal bilder på samma objekt, men med skärpan på olika ställen i bilden. I ett bildredigeringsprogram lägger man sedan ihop alla bilder och vips är hela getingen skarp. (Eller vad du väljer att fotografera)

Efter ett tag var det dags för en fika och lite näringspåfyllning. Finns det något som slår en fika utomhus? Jag tror inte det. Förutom att man fyllde på energidepåerna fick även själen vila något, och man kunde sedan ta sig an resten av förmiddagen.

Jag tog en promenad i bokskogen och fotograferade omgivningen. När man umgås så intensivt med andra vänner under några dygn har i alla fall jag behov av att få dra mig undan lite och fylla på de själsliga förråden lite. Bilderna jag tog under denna promenad tycker jag otroligt mycket om.

Så småningom drog vi oss tillbaka till vårt boende för att vila lite, men för att med spänning ladda in bilderna i våra datorer. Vi började förstås med att se hur förmiddagens experiment lyckats. Det var både ris och ros kan jag säga.

Själv upptäckte jag denna förmiddag hur viktigt det var att min panoramabild hängde ihop från början till slut och hur viktigt det var att man tänkte på kompositionen. Däremot är panorering av foton något jag burit med mig sedan dess. Fokusstackning är något som kräver lite mer tålamod och eftertänksamhet, och jag tror inte någon av oss testat det sedan dess. Men vi vet ju hur vi kan göra det om vi vill.

Kvällen tillbringades vid Kullens fyr och jag beslöt mig för att inte göra klättringen jag hade gjort dagen innan.

Nere i själva Skäralidsravinen är det lika vackert som uppe på Kopparhatten. **Foto: Terje Olsen**

Gymnastiken jag fick under gårdagen räckte för mig. Jag höll mig därför lite längre upp på "Kullen". Det togs massor med bilder, och funderades massor över livet i allmänhet. Om man hade det gott? Mycket.

Terje däremot gjorde den tuffa vandringen ner mot vattnet, och fick sällskap av Patrik. De hade härliga bilddiskussioner och jag tror Terje fick en knuff i sitt bildtänk.

Sista morgonen tillbringades med ett gäng fotografer på utsiktsplatsen över Skäralidsravinen. Man kan bara använda ett enda ord för denna morgon. Magisk! Och nu satt bilderna som en smäck också. Vi fick precis den där blandningen med solstrålar och dimma som man eftersträvar. Vid dessa tillfällen är det bara att njuta av livet och följa med. Det gick inte att misslyckas med bilderna en dag som denna. Efter att solen stigit över horisonten åkte vi ner till botten av Skäralidsravinen och promenerade omkring.

Många av de bilder som togs denna morgon har jag burit med mig sedan dess. Vi hade turen att få se vädret från dess bästa sida, och klyschan att man ska leva i nuet – ja, den var hur lätt som helst att ta till sig.

Otroligt nöjda åkte vi hem till lilla Åmål igen. Vi hade återigen fått en upplevelse utöver det vanliga. Magnus och Patrik hade levererat, och med sin otroliga kunskap hade de fått oss att göra samma sak.

Vill ni läsa mer om Magnus och Patrik kan ni göra det här!

Maria Olsen

Fakta

Magnus Lindbom
magnuslindbom.com

Patrik Larsson, Moderskeppet.
grandimage.net
moderskeppet.se

Det är inte bara löven som är intressanta i en bokskog, även träden är häftiga.
Foto: Terje Olsen

Arian Jalal på Naviero kan konstatera att hans restaurang kommit med i White Guide redan innan restaurangen hade fyllt ett år, en riktig prestation.
Foto: Tony Berg

Naviero med i White Guide...

I maj förra året slog Arian och Marielle Jalal upp portarna till Restaurang Naviero. Den ligger fantastiskt vackert vid Bryggudden i Karlstad några meter från vattnet.

Precis som med Solsidan i Åmål som paret drev tidigare handlar det om smårätter, populärt kallat Tapas.

Arian Jalal är för de flesta i trakten känd som krögaren bakom Restaurang Hörnan, Hamncompagniet och nu senast Solsidan vid Åmålsån.

För ett par år sedan började tankarna om en restaurang i Karlstad att ta form.

– Det här var ingenting vi rusade in i. Vi tänkte igenom det hela noggrant, flera gånger. Vi hade en jättebra dialog med fastighetsägarna och det gjorde att det hela kändes rätt. De har varit ett bra bollplank hela vägen och vi är idag riktigt nöjda med att vi öppnade Naviero, säger Arian Jalal.

Efter långa förbedelser öppnade restaurangen i Karlstad i maj förra året, sedan har det rullat på ordentligt.

– Vi fick en bra start med fin draghjälp av det fantastiska vädret som var förra sommaren.

Vädret i all ära, om det inte vore för att restaurangen är mysig, maten fantastisk och personalen alltid lika trevlig så skulle inte vädret spela någon roll.

Precis som på Solsidan i Åmål handlar det till den stora delen om tapas. Men att bara kalla rätterna för tapas är inte helt rättvist då det egentligen syftar på smårätter från Spanien. Menyn består av så mycket mer när det gäller smårätterna och det finns något för alla. Fisk & skaldjur, kött, fågel och vegetariskt. Det finns även några à la carte-rätter för den som hellre vill ha det.

Jag har besökt restaurangen vid ett par tillfällen och är imponerad över smaker och rätter. Det känns lite som fest eller högtid varje gång man äter på Naviero. Ett bevis för hur populär restaurangen blivit i Karlstad är hur svårt det kan vara att få bord. Det gäller att vara ute i tid med bordsbokningen.

Ett annat bevis för hur bra paret Jalal lyckats med Naviero är att restaurangen redan innan den fyllt ett år blev upptagen i White Guide som listar Sveriges 600 bästa restauranger.

– Det är givetvis otroligt roligt att vi finns med i White Guide, man blir riktigt stolt, säger Arian Jalal och ler.

Så missa inte att besöka, och äta hos, Restaurang Naviero i sommar.

Tony Berg

Emmelie Morewood på restaurang Solsidan tog över som krögare i våras och ser nu fram emot första sommaren sm krögare. **Foto: Tony Berg**

...och Emmelie tog över Solsidan

Solsidan i Åmål har på några år etablerats sig som en av stadens bästa restauranger och har fått en stadig kundkrets. Många av besökarna är stamkunder som återkommer med jämna mellanrum.

– Det är fantastiskt roligt när man lär känna sina gäster, att de återkommer innebär ju trots allt att de uppskattar sina besök hos oss, säger Emmelie Morewood som driver Solsidan.

Emmelie Morewood jobbade på restaurangen under flera år och fick ett allt större ansvar när tidigare krögaren Arian Jalal påbörjade arbetet med att bygga upp sin nya restaurang i Karlstad.

När hans nya restaurang, Naviero, öppnade i Karlstad och fick en smakstart blev det allt mindre tid för Arian på Solsidan så Emmelie tog över fler av uppgifterna. När de i höstas började prata om att Emmelie skulle ta över Solsidan kändes det som en naturlig väg att gå.

– Jag skulle aldrig ha släppt iväg Solsidan om jag inte visste att Emmelie var rätt person för att driva restaurangen vidare på bästa sätt. Jag är väldigt glad och tacksam att våra kunder kan fortsätta och gå till Solsidan och vara lika nöjda som tidigare, säger Arian Jalal.

För Emmelies del var det många tankar som for genom huvudet när hon fick erbjudandet att ta över Solsidan.

– Jag var lite nervös i början men kände ändå att jag i princip skulle fortsätta att jobba som jag gjort tidigare så det var bara att köra, säger Emmelie Morewood.

För oss som besökt Solsidan under våren har det inte märkts någon större skillnad. Det är ”business as usual” vilket är precis det vi uppskattar.

En av Solsidans kunder, Anders Nilsson från Arvika, återkommer med jämna mellanrum.

– Miljön och atmosfären på Solsidan är fantastisk, sedan är det trevlig personal och så sticker menyn ut en del. Det är bra bredd, finns ju både tapas och à la carte och maten är alltid lika vällagad och god, säger han.

Visst finns det fler restauranger som har god mat i Åmål, men Restaurang Solsidan är unika med sin tapas, inte bara i Åmål utan i ett större område. Det är också det som gör att restaurangen har många kunder utifrån.

– Det är en utmaning att fortsätta hålla samma höga nivå på vår mat. Nu har vi nyligen presenterat sommarens meny och det är alltid lika spännande att hitta nya rätter och testa vad som fungerar och håller den standard vi vill ha, säger Emmelie Morewood på Solsidan.

Tony Berg

Foto: Karin Björklund

PATRIK LARSSON

gör det knappt märkbara synligt

Jag har fått förmånen att få ha några fantastiska fotolärare. En av dessa är Patrik Larsson, numera boende i Göteborg. Under två fotokurser har han, tillsammans med Magnus Lindbom styrt ystra fotografer med säker hand. Eftersom Patrik även arbetar på Moderskeppet (en stor inspirationskälla för alla oss fotografer), så har jag fått ta del av hans kunskaper inom bildredigering i programmet Lightroom.

Det han inte kan om detta program är inte värt att veta. När man går kurser med Patrik slås man av hans lugn och självklarhet inom sitt gebit, men även hur otroligt kompetent han är. När vi under hans kurser sprang runt och fotograferade alla motiv med en galen frenesi, stod Patrik kvar och väntade. På vad? De rätta förhållandena för bilden – det är då man får de riktigt magiska resultaten. Att just vänta in bilden, är en av de saker jag fått med mig från våra kurser. Det blir ju faktiskt bäst då. Under våren 2019 har han gett ut sin bok "Det knappt märkbara". En otroligt vacker bok som skildrar det vi andra inte ser. Och som han gör det. Om ni inte redan köpt denna bok så råder jag er att göra det. Den är fantastisk!

Vi i Baretta har haft turen att få låna Patrik för några minuters intervju.

Berätta om dig själv, vem är Patrik Larsson?

– Jag är landskapsfotograf som driver en printstudio i Göteborg. Min pappa förvandlade en bastu till ett mörkrum hemma. Där fick jag vara med och lära mig foto från grunden. Jag har sedan läst på folkhögskola, men mycket av det jag lärt mig om fotografi har kommit genom att jag faktiskt har ett intresse av att lära. Det är häftigt att testa nya saker och att ta reda på information. Nu håller min son Harry, 5 år, på att lära sig om naturen. Han intresserar sig också mer för vad jag gör, och lär sig förstås mer om fotografering. Både jag och min fru Karin är ju också intresserade av foto så han lär få med sig det rätt naturligt.

Vi har ju gått kurser hos dig, hur är det med denna verksamhet nu?

– Numera har jag faktiskt inte så mycket kurser. Jag pausade den verksamheten för snart två år sedan för att kunna vara hemma mer med familjen på helger, och för att ladda mer kreativ energi att satsa på mina egna projekt. Jag hade jobbat med kurser i 10 år, så det var dags för en förändring.

Du håller även kurser på Moderskeppet. Dels om att fotografera naturen, men även om Lightroom. Hur kommer det sig

FOTOGRAFERA DET DU GILLAR ATT FOTOGRAFERA. VILL DU BLI BÄTTRE SÅ FOTOGRAFERA INTE BARA. ANALYSERA OCH FUNDERA OCKSÅ. FOTOGRAFERA, FUNDERA PÅ VAD SOM BLEV BRA OCH VAD SOM INTE BLEV BRA.

att du började på Moderskeppet, och vad var det som gjorde att du fastnade för Lightroom?

– Det var faktiskt moderskeppet som sökte Lightroomlärare. Några vänner tipsade om mig, så jag blev kontaktad och fick frågan om jag ville jobba med dom. Jag svarade såklart ja. Jag gillar enkelheten med Lightroom som jag hade jobbat med ett tag. Det ersatte tre bildbehandlingsprogram som jag tidigare använde. Man bara måste ju gilla när man kan gå från tre program till ett, eller hur?

Vad är ditt favoritmotiv när du fotograferar?

– Jag fotograferar enbart landskap och fascineras mest av det landskapet som inte känns lätt att ta till sig och som jag måste jobba lite med.

Du har alldeles nyss gett ut den fantastiska boken "Det knappt märkbara" där man verkligen ser vad du brinner för. Kan du förklara lite mer om din filosofi om att inte se det uppenbara, hur kan jag själv lära mig att tänka på detta sätt när jag fotograferar? Dina bilder är egentligen väldigt detaljrika, och har ett visst kaos – samtidigt som de utstrålar ett lugn.

– Det handlar egentligen om att lära sig att se. Se det som finns runt om oss hela tiden. Jag tycker att vi i allmänhet är allt för styrda mot målet. Vare sig det gäller våra bilder, var vi ska ta dom eller vårt jobb. Hela tiden styr man mot målet och helst med skygglappar.
Men jag tycker att det är vägen som är själva resan. Utmed vägen finns det saker som kanske inte är de mest uppenbara, och som kanske kommer att kräva lite extra tid från dig för att du ska kunna uppleva och se det. Men ge det tid så kommer du att kunna se motiven, och det kommer att bli så bra. Om jag tänker efter så är hela tanken faktiskt en reflektion på hur vi lever.

Berätta för oss hur din bok kom till?

– Jag hade rätt länge gått och funderat på en bok, men aldrig kommit till skott. Saker har inte känts rätt och jag har inte knutit ihop hela projektet. Men när jag började fundera på "det knappt märkbara" så föll liksom allt på plats. Det kändes så rätt och bilderna jag tagit under så lång tid växte inom ramen för projektet och gav varandra mervärde. Jag har liksom inte varit intresserad av att samla mina bästa bilder i en bok utan göra en bok som känns Patrik och det tycker jag nog att det blev.

För de av oss som inte vet, kan du förklara mer om "intima landskap"

– Intima landskap är en direktöversättning från engelskans intimate landscape som jag tror först användes av Eliott Porter som namnet på en utställning. Det finns nog egentligen inte några klara definitioner av vad det är men jag brukar tänka att form går före motiv. Himlen kommer troligen inte heller ha en betydande roll. Kanske som en bakgrund eller liknande men inte en maffig stormhimmel.

Vad är ditt bästa tips för hobbyfotografen?

– Fotografera det du gillar att fotografera. Vill du bli bättre så fotografera inte bara. Analysera och fundera också. Fotografera, fundera på vad som blev bra och vad som inte blev bra. Vad du ska ta med dig till nästa gång, och vad ska inte hända igen.

Upprepa det sedan igen och igen och igen så blir du bättre.

Är det något fototillfälle som du ångrar?

– Det skulle jag nog inte säga. Jag tycker nog att alla tillfällen med kameran ger något. Kanske inte alltid bilder, men upplevelserna är minst lika viktigt för mig.

Berätta något om dig själv som vi andra inte vet om.

– Jag är ju inte så hemlighetsfull av mig, men

Att lära sig stanna upp och reflektera är Patrik budskap, då lär du dig se dessa motiv
Foto: Patrik Larsson

att jag är fågelskådare med över 330 arter sedda i Sverige, det vet nog inte alla!

Att han är duktigt med fåglar, det fick jag se prov på när vi hade fotokurs i Skåne, så det kan jag skriva under på!

Vi på Baretta Magazine tackar dig Patrik för att du tog dig tid! **Maria Olsen**

Hemsida: grandimage.net

Många av oss skulle säkert gå förbi detta motiv, men inte Patrik. Han ser kontrasterna. **Foto: Patrik Larsson**

Ris kanske ni tänker, nej, det är såhär intima lanskap ser ut. **Foto: Patrik Larsson**

Skirt, sirligt och vackert.. **Foto: Patrik Larsson**

Härliga kontraster samlat i en och samma bild.
Foto: Patrik Larsson

Foto: Eleni Liverakou Eriksson

Magnolia

Ibland behöver man ett sidoprojekt för att få utlopp för kreativitet som man inte kan använda i det man normalt gör. För Ronny Erikssons del blev det dubbelt upp. Soloprojektet Magnolia blev ett huvudspår som sedan genererade ytterligare ett sidoprojekt – My Brother The Wind.

Magnolias första sättning: Mark Tholin, Ronny Eriksson och Anders Hedström. **Foto: Tony Berg**

Ronny Eriksson började spela musik 1988 vid 14 års ålder och när han väl börjat spela var han fast. Han fastnade direkt för basen och fick förebilder som Jack Bruce, Geezer Butler och John Paul Jones. Redan tidigt hittade han sina musikaliska influenser i band som Cream, Mountain och Jimi Hendrix Experience, de spelades flitigt i pojkrummet, men det fanns även svenska band som November bland favoriterna.

Magnolia såg dagens ljus 1994 när basisten Ronny Eriksson började skriva egna låtar på svenska. Namnet på sitt soloprojekt tog han från ett Blue Cheers album "Outsideinside" från 1968, där finns det en låt som heter "Magnolia caboze babyfinger".

Inspiration i låtskrivandet hämtade han i lite tyngre rock från slutet av 1960- och början av 1970-talen. I början spelades låtfragment och färdiga låtar in på en Fostex 4-Track, en portabel fyrkanalig kassettbandspelare.

Från början var det egentligen ett soloprojekt så Ronny skrev låtarna, spelade gitarr, bas, keyboard och sjöng. Första alstret var en egenproducerad kassett som fick namnet "Levitation". Den var klar 1994-95 någon gång. Ronny spelade alla instrument utom trummor och sjöng, då på engelska. Kassetten skickades runt till olika bolag, men det blev inte mycket mer med det.

2000-2001 gick Ronny en ettårig musiklinje i Skinnskatteberg. Under utbildningen hade de olika projekt, däribland ett där de skulle skriva en låt. Ronny skrev "Resa utan slut" som spelades in i studio och även framfördes live. Väl hemma i Åmål ville han fortsätta spela in musik så det blev en demo i cd-form med fyra låtar som han spelat in i Love Tholins studio Drop Out Analog Recording Studio med Love bakom mixerbordet. Demon skickades till en rad bolag, men ingenting hände. Efter något år kom Ronny på att han missat Transubstans Records, så han skickade sin demo dit och då kom gensvaret ganska omgående. De gillade vad de hörde och helt plötsligt hade Ronny Eriksson ett skivkontrakt.

Då var det bara att gå in i Love Tholins studio igen och spela in fler låtar till debutalbumet. Som vanligt skrev han låtarna, sjöng och spelade de flesta instrument. Brodern Tomas Eriksson och kompisen Anders Hedström var båda med och spelade trummor under inspelningarna och Love Tholin spelade gitarr. Anledningen till att ha två trummisar var att de skiljer sig ganska mycket åt i sitt sound, något som tilltalade Ronny.

Under inspelningarna försökte Ronny och Love hålla nere antalet tagningar så mycket som möjligt. De ville inte att det skulle låta för putsat – rock ska vara lite stökigt. I och med att debutalbumet "Magnolia" släpptes i september 2006 blev soloprojektet också ett band. Det behövdes för att kunna spela live, Anders Hedström tog hand om trummorna och Mark Tholin blev gitarrist i den första fasta sättningen av Magnolia.

Första livespelningen gjordes i Åmål på Café XO lördag 3 mars 2007, då hade det gått ett halvår sedan debutalbumet släpptes på Transubstans Records. Det trycktes i 1000 exemplar och runt hälften hade sålts under det första halvåret, inte

Manco & his Blue Invitation, från vänster Ronny Eriksson, Conny Fallqvist, Måns Tingberg och Magnus Ejnemark. **Foto: Tony Berg**

Dat Bull & The Inseminators, från vänster Ronny Eriksson, Claes Kihlberg, Måns Tingberg och Jimmy Östlund. **Foto: Tony Berg**

dåligt för ett relativt okänt soloprojekt. Trots att Magnolias texter är på svenska fick de tidigt uppmärksamhet internationellt. Utländska rocktidningar hyllade albumet och de spelades flitigt i fransk radio.

2008 släpptes andra albumet, ”Falska vägar” och två år senare kom ”Steg för steg”. Båda var precis som debuten inspelade i Love Tholins studio i Åmål och gavs ut på cd. Även dessa fick ett bra mottagande av rockmedia både i Sverige och utomlands. På ”Steg för steg” medverkade även trummisen Dan Magnusson, gitarristen Mathias Danielsson och Eva Ulrika Gustavsson på sång.

Vid ungefär samma tid som Magnolias tredje album var på väg att färdigställas satt Ronny och brodern Tomas i studion och jammade med gitarristerna Mathias Danielsson (Gösta Berlings Saga) och Nicklas Barker (Anekdoten). Dessbättre spelades jammet in och när folket på Transubstans Records fick höra det inspelade materialet ville de ge ut det på skiva, och så var bandet My Brother The Wind fött. Det blev till slut fyra album och en singel med det bandet innan det lades ned för några år sedan. För My Brother The Wind stod det instrumentala i fokus och musiken improviserades fram.

– Det fanns bland annat planer på att vi skulle åka till Japan med My brother The Wind, för där fanns det ett stort intresse, men det rann ut i sanden, säger Ronny Eriksson

Japan blev inte av men bandet hann ändå med att spela i Norge, Finland, Danmark och Belgien, förutom ett antal spelningar i Sverige.

Deep Night Of Purple:Albin Östlund, Jimmy Östlund, Ronny Eriksson och Claes Kihlberg. **Foto: Tony Berg**

Sunroof: Daniel Fridlund Brandt, Mattias Brandt Wallin, Mark Tholin och Ronny Eriksson. **Foto: Tony Berg**

Malt, från vänster Dan Magnusson, Tomas Avebring, Ronny Eriksson, Mattias Brandt Wallin och Anders Hedström. **Foto: Tony Berg**

Sense of Blue Cream, från vänster: Anders Hedström, Anders Andrehn och Ronny Eriksson. **Foto: Tony Berg**

När det var dags för Magnolias fjärde album mitt i sommaren 2013 gick en dröm i uppfyllelse för Ronny Eriksson.

– Jag hade alltid velat ge ut ett album på vinyl.

De tre första albumen med Magnolia gavs ut på cd, men när det var dags för fjärde albumet, ”Tänk själv”, gavs det ut både som vinyl och cd.

Som vanligt inspelad hos Love Tholin i Åmål. Att det hela tiden varit samma studio är inte så konstigt.

– Den finns i Åmål, Love Tholin är en mästare när det gäller inspelningar, vi trivs i atmosfären och det flyter alltid på bra när vi är där och spelar in.

Precis som sina föregångare fick albumet ett bra mottagande hos recensenter både i Sverige och utomlands. I och med att albumet också gavs ut på vinyl nådde bandet även ut till en delvis ny publik.

Lördag 16 november 2013 var det dags för en nypremär för Magnolia. Det var första spelningen efter att ”Tänk själv” hade släppts, men det var också första konserten med bandets nye trummis Niklas Bergsland. Han hade hunnit med att repa en del med Ronny Eriksson och Mark Tholin innan debuten så väl på scenen var det ”business as usual” för Magnolia.

Ett par år senare var det dags igen. Femte albumet, ”Svarta sagor” släpptes 1 maj 2015. Återigen hade det hänt lite med bandet. Mark Tholin hade lämnat och ersatts av Jonas Andersson på gitarr.

– Att det blev Jonas var inte särskilt konstigt. Vi har känt varandra sedan vi började spela. Faktum är att vi spelade ihop i det första bandet jag var med och startade, Crimson Eye.

Albumet hyllades för ”det fria musikaliska tänket, den organiska känslan och det psykedeliska skimret” av en recensent, andra hyllade självklarheten i bandets hårda 1970-talsrock där svänget och groovet hadre en central roll.

Det verkar också som Ronny Eriksson och hans band var inne i en riktigt kreativ fas under några år. Album nummer sex kom redan året efter ”Svarta sagor”. Albumet döptes till ”På djupt vatten”.

En sak som Ronny Eriksson fortsatt att utveckla under alla år med Magnolia är låtskrivandet. Det är väl kanske på den punkten utvecklingen märks mest. Musicerandet har alltid funnits där. Ronny som är en fantastisk basist och musiker har haft den goda känslan att omge sig med duktiga musiker. Låtskrivandet har han hela tiden svarat för själv. Visst har låtarna i vissa fall förändrats och utvecklats vid rep och inspelningar, men det största ansvaret för låtarna ligger på Ronny Eriksson.

Det är inte bara skrivandet av musiken som fortsatt att utvecklas, de svenska texterna blir hela tiden bättre och mer insiktsfulla. Men det är ju precis det utveckling handlar om. Att ta till sig av sina erfarenheter och använda dem till att skapa något ännu bättre nästa gång.

Under våren har trion spelat in nästa album, som nu ska mastras, tanken är att album nummer sju ska släppas senare i år någon gång, det är att se fram emot.

– I väntan på albumet ligger vi lågt med Magnolia, men det är mest för att jag vill det. Vi har kört ganska intensivt ett tag och ibland behöver man få lite distans och ladda batterierna.

Deep Night Of Purple: Albin Östlund, Jimmy Östlund, Ronny Eriksson och Claes Kihlberg. **Foto: Tony Berg**

Drömedaren: Mikael Johansson, Ronny Eriksson och Daniel Fridlund Brandt. **Foto: Tony Berg**

Så nu blir det lite mer med band som Red Clay där vi spelar en helt annan typ av musik.

När vi sitter och pratar om Magnolia, och alla andra band och artister Ronny Eriksson spelat med under åren skiner han plötsligt upp lite extra.

– Jag har en liten nördgrej som jag tycker är lite rolig faktiskt.

För drygt tio år sedan hade Ronny, som de flesta musiker på den tiden, en sida på Myspace där han visade upp sin musik. Där lärde han känna gitarristen och författaren Janne Stark. Förutom att ha spelat med en rad svenska och utländska melodiösa hårdrocksband har han även givit ut flera böcker om svensk rockmusik där "The Encyclopedia Of Swedish Hard Rock And Heavy Metal 1970-1996" var den första. Det är ett 400-sidigt uppslagsverk om mer än 1000 svenska hårdrocksband.

Han berättade vid ett tillfälle för Ronny att han skulle ut på turné med det legendariska bandet Sir Lord Baltimore, ett amerikanskt hårdrocksband som grundades i Brooklyn, New York 1968. Bandet hade inte spelat tillsammans på över 30 år, men 2007 var året då det skulle ske igen. Bandet bestod i original av John Garner, sång och trummor, Louis Dambra,

Barbro Basun/Barbros Blues, Anders Hedström. Love Tholin och Ronny Eriksson. **Foto: Tony Berg**

Fat Bull & his Vets: Robert Wangeby, Mark Tholin, Claes Kihlberg, Ronny Eriksson och Love Tholin. **Foto: Tony Berg**

Smudge, från vänster Anders Hedström, Daniel Fridlund Brandt, Tomas Avebring och Ronny Eriksson. **Foto: Tony Berg**

Dagens sättning av Magnolia: Jonas Andersson, Niklas Bergsland och Ronny Eriksson. **Foto: Eleni Liverakou Eriksson**

gitarr, och Gary Justin, bas. Men Louis Dambra skulle inte vara med på turnén så Janne Stark hade fått uppdraget.

Det skulle vara en europaturné som skulle avslutas på Sweden Rock samma år.

– Jag var riktigt impad! Sir Lord Baltimore var ett av mina gamla favoritband, så jag skrev tillbaka och avslutade med att hör av dig om du behöver en basist.

Det gick ett tag och sedan hörde Janne Stark av sig:

– Vi behöver en basist, är du på?

– Det var givetvis en chans jag inte kunde säga nej till.

Janne Stark skickade över låtarna så att Ronny kunde börja öva.

– Jag är aldrig nervös när jag spelar, men då fick jag lite fjärilar i magen när jag tänkte på att jag kanske skulle få spela med ett av mina stora favoritband. Tyvärr blev det ingen turné i slutändan.John Garner kände att han inte riktigt fixade sången lika bra som han gjort 40 år tidigare och ville inte göra något som inte kändes rätt, men så nära var det att jag fått spela med ett av mina favoritband

Nu blev det aldrig någon turné med Sir Lord Baltimore, men listan över artister Ronny Eriksson spelat med genom åren är ändå imponerande.

– Det är det som gör det hela extra roligt. Det skulle nog bli för tråkigt att spela med samma band eller samma musik hela tiden. Grunden för min musik ligger i 1970-talsorienterad hårdrock men jag är egentligen allätare och lyssnar lika gärna på jazz, reggae, soul och blues.

För ett tag sedan fick Ronny tag på en Crumarorgel, det är

My Brother The Wind: Mathias Danielsson, Nicklas Barker, Daniel Fridlund Brandt och Ronny Eriksson. **Foto: Eleni Liverakou Eriksson**

en italiensk Hammondklon. Jämförelsevis liten och kompakt, inte minst jämfört med en Hammondorgel.

– Jag försöker lära mig spela Hammond, och inte minst kunna spela bas med vänsterhanden, det är Crumaren perfekt för. Det är ett instrument i världsklass.

Så även om Magnolia ligger lite lågt för närvarande så är musicerandet i full gång för Ronny, både med andra band och eget övande.

Så nu ser vi fram emot nästa album med Magnolia.

Tony Berg

Papa Dan & The Convicts on Probation: Dan Magnusson, Ronny Eriksson, Mark Tholin, Jimmy Östlund och Claes Kihlberg. **Foto: Tony Berg**

Magnolia i Kulturmagasinet Åmål 15 maj 2005, Jonas Andersson, Niklas Bergsland och Ronny Eriksson. **Foto: Eleni Liverakou Eriksson**

Medlemmar Magnolia
Ronny Eriksson: Bas, sång, gitarr & keyboard
Jonas Andersson: Gitarr
Niklas Bergsland: Trummor

Tidigare medlemmar
Mark Tholin: Gitarr & keyboard
Anders Hedström: Trummor

Gästmusiker
Tomas Eriksson: Trummor
Dan Magnusson: Trummor
Love Tholin: Gitarr
Mathias Danielsson: Gitarr
Eva Ulrika Gustafsson: Sång & violin
Carl-Fredrik Eriksson: Trombon

Band Ronny Eriksson varit/'r medlem i: Malt, Firma Hedström Eriksson, Sunroof, Odens Öga, Drömedaren, Sense of Blue Cream, Papa Dan & The Convicts on Probation, Fat Bull & The Inseminators, Smudge, Deep Night of Purple, Manco & his Blue Invitation, Fat Bull & his Vets, Barbros Blues, Barbro Basun, Red Clay, Crimson Eye, Night Stompers, Blue Stuff, Geir Westby, Bistro Fiskus, Warpigs med flera.

Artister Ronny Eriksson spelat med: Marcus Bonfanti, Harry Banks, Innes Sibun, Hook Herrera, Little Jimmie Reed, Keith Dunn, Abu Talib, Ted Ström, Seasick Steve, jack Vreeswijk, Carl-Fredrik Eriksson, Torbjörn Carlsson, Jenny Ekelund, Björn Lilleland

Basar: Gibson EB3 1965 (Magnolia, My Brother The Wind), Fender Precision Bass 1978 (blues), Fender Jazz Bass '62 Reissue 2006, Rickenbacker (2013), Precision Bass handbyggd, Ibanez Jazz Bass 1975, Kontrabas Arvika Pianofabrik 1940-tal,

Gitarr: Squire Telecaster

Orgel: Crumar Mojo

Förstärkare: Acoustic 370

Foto: Tony Berg

Diskografi – Magnolia / My Brother The Wind

Magnolia
Typ: Album (cd)
Utgivet: 18 September 2006
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Resa utan slut, 2. Kvarnsten, 3. Försvunnen, 4. Trollbunden, 5. Stanna till!, 6. Magnolia, 7. Natt blev dag, 8. Dalsländsk polska, 9. Vem bestämmer?

Falska vägar
Typ: Album (cd)
Utgivet: 17 Augusti 2008
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. I-land blues, 2. Dröm dig iväg. 3. Tag dig Själv i kragen, 4. Mammons vägar, 5. Kung Bore (besegrad), 6. Vägskäl, 7. Där hemma, 8. Säg mig hur, 9. Den tiden är förbi, 10. Förbannad igen

Steg för steg
Typ: Album (cd)
Utgivet: 2010
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Alla undrar, 2. Tid att fara, 3. En ny dag, 4. Nu får det vara nog, 5. Arbetar i solsken, 6. Ingen kommer undan, 7. En tanke, 8. Mantra, 9. Jag vandrar, 10. Vad ska jag göra?

Tänk själv
Typ: Album (vinyl/cd)
Utigivet: 2013
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Duell med djävulen, 2. Mr. Hårding, 3. Idag så bad du mig att dra, 4. Oväntat finbesök, 5. Svara mig, 6. Andrum, 7. Tänk själv, 8. Jag finns här, 9. Dit vi går, 10. Rötterna går djupt, 11. Gudinna

Omväg/Svarta sagor
Typ: Singel (cd)
Utgiven: 2015
Låtar: 1. Omväg, 2. Svarta sagor

Svarta sagor
Typ: Album (vinyl/cd)
Utgivet: 1 maj 2015
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Tungt faller regnet, 2. Omväg, 3. Tid och rum, 4. Den dagen den sorgen, 5. Hamnar aldrig snett, 6. Aldrig nöjd, 7. Tillfällig frihet, 8. Svarta sagor, 9. Bortom staden av guld, 10. Kriget kallar

På djupt vatten
Typ: Album (vinyl/cd)
Utgivet: 2016
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Astronaut, 2. Lev varje stund, 3. Ensamvarg, 4. Kan du förlåta mig?, 5. Brev till horisonten, 6. Jag ska dra iväg, 7. De stora leker krig, 8. Molnen skingras, 9. Lilla vännen, 10. Lugnet efter stormen

Ge ditt liv en chans/Ball of fire
Typ: vinylsingel
Utgivet: 2017
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Ge ditt liv en chans (Magnolia), 2. Ball of fire (Kometen) delad singel med Stockholmsbandet Kometen

Twilight in the crystal cabinet
Typ: Album
Utgivet: 2010
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Karmagrinder, 2. Electric universe, 3. Twilight in the crystal cabinet, 4. Precious sanity, 5. The mournful howl of dawn, 6. Death and beyond

I wash my soul in the stream of infinity
Typ: Album
Utgivet: 2011
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Fire! Fire!!, 2. Pagan moonbeam, 3. The mediator between head and hands must be the heart, 4. Torbjörn Abelli, 5. Under crimson skies, 6. I wash my soul in the stream of inifity

Once there was a time when time and Space were one
Typ: Album
Utgivet: 2014
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Prologue, 2. Song of innocence part 1, 3. Song of innocence part 2, 4. into the cosmic halo, 5. Misty mountainside, 6. Garden of delights, 7. Thomas Mera Gartz, 8. Once there was a time when time and space were one, 9. Epilogue

Live at Roadburn
Typ: Album
Utgivet: 2014
Skivbolag: Transubstans Records
Låtar: 1. Sulphur Valley dawn, 2. Ancient caravan, 3. The mountain trail, 4. Further up the mountain trail, 5. Into the cosmic halo

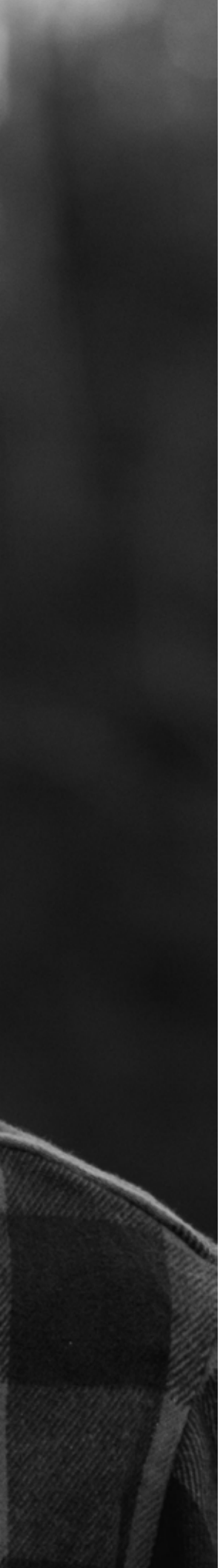

Foto: Magnus Dovlind

MAGNUS DOVLIND

VEM ÄR MAGNUS DOVLIND?

– Jag är 35 år gammal och är född och uppväxt i Åmål. Just nu arbetar jag som idrottslärare på mellanstadiet men innan dess har jag gjort mycket annat. Jag gick estetiska programmet i Bengtsfors med inriktning mot foto och film, därefter lite industrijobb och i vården för att senare utbilda mig till golvläggare som jag arbetade som i åtta-nio år. Jag bor tillsammans med mina tre döttrar och min fru i centrala Åmål. Mina intressen är lite varierande då jag tycker om att utmana mig med nya saker i livet. Men centralt har det alltid varit fiske, skog och mark, idrott och de senaste åren fotografering.

HUR OCH NÄR STARTADE DITT INTRESSE FÖR FOTOGRAFERING?

– Jag hade ett relativt stort intresse medan jag gick i gymnasiet men det kallnade en aning vid 20års åldern. Det var i samband med en ryggskada jag fick när jag arbetade som golvläggare som öppnade dörren för fotografering på allvar. Då jag inte längre kunde göra så mycket fysiskt krävande kom jag på iden att köpa mig en systemkamera och börja fota. Det blev en perfekt kombination med att få röra på sig i skog och mark samt att få fotografera. Jag märkte fort att jag ville prova allt inom fotografering, macro, landskap, astrofotografering, porträtt och så vidare. Jag märkte även att min estetiska sida blev tillfredställd och jag kände ett lugn när jag fotograferade. Samtidigt snurrade idéer och tankar om motiv ständigt i huvudet.

VAD FÖR UTRUSTNING HAR DU NÄR DU FOTOGRAFERAR?

– Just nu använder jag en Pentax K3 mellanformatskamera som är vädertätad (passar mig bra). Jag har alltid gillat 50mm linser med bländare runt f/1.5 för mjuk och fin bokeh som separerar motiven tydligt. En av favoriterna har också varit ett 105mm 1:1 Ex Dg macroobjektiv från Sigma.

VILKA ÄR DINA FAVORITMOTIV? VARFÖR?

– Jag tycker om att blanda ljus med mörker, det onda med det goda. Motivet i sig spelar inte så stor roll utan att det finns en relativt öppen tolkning för vilken känsla jag vill förmedla. Jag kan komma på mig själv att ibland ta ganska mörka och i vissas ögon negativa bilder. Det är ibland meningen att spela på det lite mörkare men inte i form av negativitet utan snarare mystik. Jag kan tycka att det finns något vackert i allt och jag ser det som en utmaning att få beskådaren att slitas mellan olika känslor, att det ändå finns något lockande i fotot. Jag tycker såklart om ljusa uppenbart vackra motiv också så länge de förmedlar en känsla och lämnar lite utrymme för fantasin. Min dotter/döttrar har varit ett flitigt motiv. Där har jag tyckt om kontrasten mellan oskyldighet och fara/mörker. Lummiga skogar, skogsbäckar, gamla hus och svarta sjöar ligger mig varmt om hjärtat för övrigt.

HAR DU NÅGON FAVORITFOTOGRAF SOM DU SER UPP TILL?

– Nej inte direkt. Snarare konstnärer/författare som John Bauer och Astrid Lindgren.

VAD ÄR DITT BÄSTA FOTOMINNE?

– Det är nog någon av de gångerna jag har suttit på natten för att fotografera meteorregn. Otroligt fridfullt och spännande att både sitta och titta på aktiviteten samt att fota. Sen är det väldigt intressant att gå igenom det man fångat under natten dagen efter på datorn. Det är alltid en överraskning med vad som fastnat i form av färger och ljus.

VAD ÄR DITT VÄRSTA FOTOMINNE?

– När kameran välte nere vid Åmålsån under en långexponeringsfotografering. Stativet och linsen gick åt skogen och inga fina foton fick jag heller!

HAR DU HAFT/VARIT MED I NÅGON UTSTÄLLNING?

– Jag har haft mycket aktivitet online i form av reportage och små utställningar men endast en utställning utanför internetvärlden. Jag fick äran att ställa ut några av mina foton på Åmåls fotofest 2018.

HAR DU NÅGRA TIPS TILL ANDRA HOBBYFOTOGRAFER?

– Testa allt till en början. Fota djur, barn, natur, macro, natt, morgon, kväll osv för att hitta vad du tycker om. Oftast är det man tycker om det som man blir bra på, man måste vilja fota mer och inte få nog. När man väl smalnat av sitt område är det lättare att bli kreativ och duktig. Jag säger inte att man måste välja en genre men för att bli extra bra kan det ofta krävas. Det kanske inte är en viss typ av motiv man fastnar för utan en viss typ av känsla såsom glädje, längtan, förundran eller kanske hopp. Ett av ledorden för mig har varit att ”ett foto skall lämna åskådaren med fler frågor än svar”. I vissa fall är det otroligt svårt, kanske det som är det svåraste med fotografering. När det gäller naturfotografering är det ofta viktigt att det finns med i alla fall ett levande/rörligt element i form av att vind, vatten, sol, dimma eller djur. Det skapar liv i fotot och en rörelse.

SOCIALA MEDIER DÄR DU VISAR BILDER, FÖRUTOM DOVLINDPHOTO?

Det är nog bara mitt Instagram, dovlindphoto som är värt att titta på.

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

Foto: Magnus Dovlind

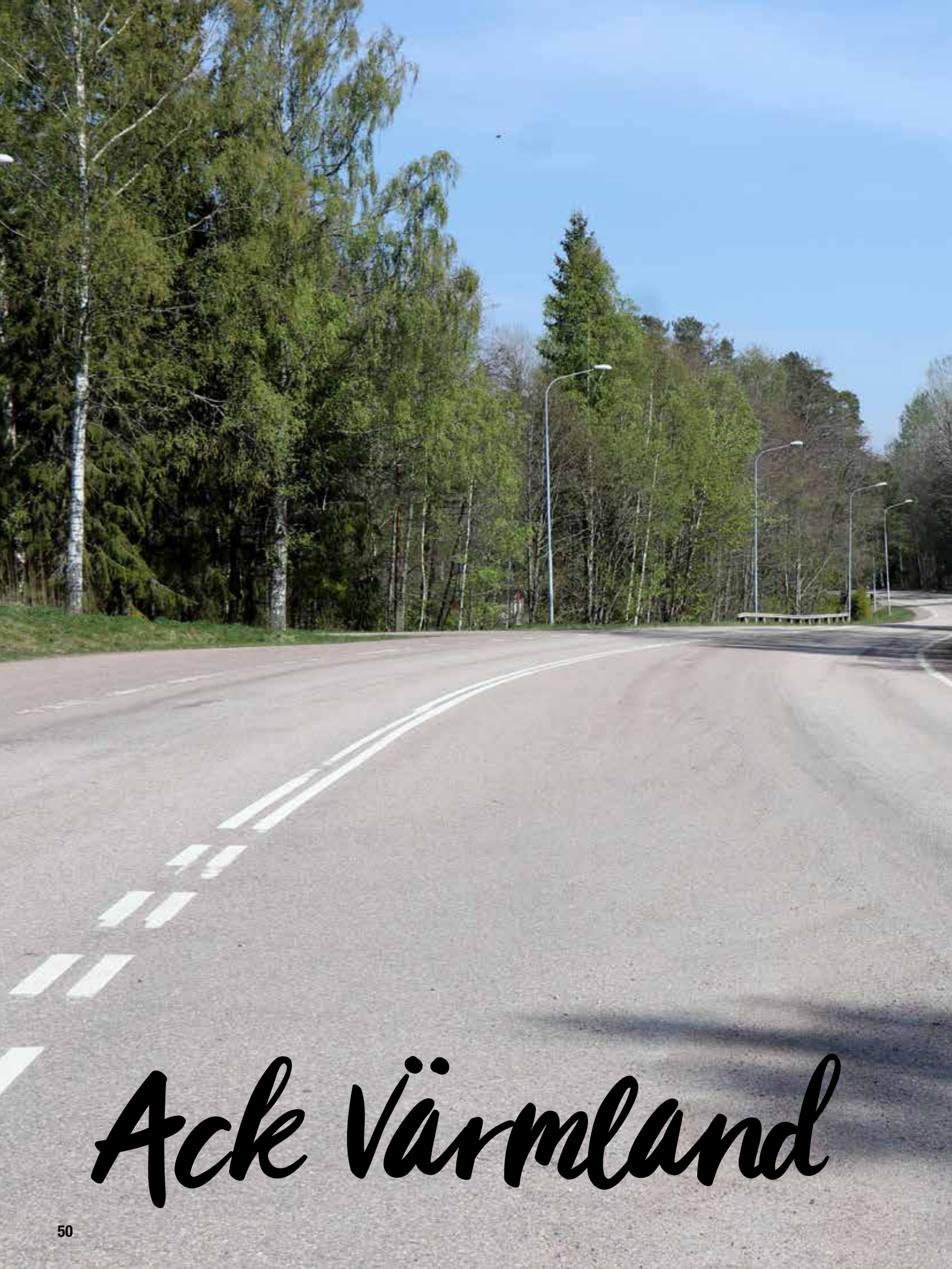

Ack Värmland

SEGMON

I vår lilla grupp gillar vi att göra lite roliga utfärder med bil. Gärna till lite udda ställen, som kanske inte får så många besök. Somliga resor blir lite kortare, emellanåt blandar vi upp med lite längre resor.

Ett säkert kort på en toppentur är vårt förslag på en liten tur i Värmland. Detta förutsätter förstås att du bor i närheten av Värmland eller Dalsland. Annars får ni ta det som en kortare semestertripp och boka in er för en längre vistelse i våra landskap.

Långserud. Har ni hört talas om samhället som ligger lite nordväst om Säffle? Hit bör du åka om du vill göra vår tripp. Vi tar gärna ett stopp här då det finns en hel del spännande verksamheter i denna lilla by.

Ett ställe som vi varmt rekommenderar är Naturbyn. Hit kommer turister från hela Europa för att leva vildmarksliv, helt utan elektricitet och andra bekvämligheter. Här kan du göra ett enkelt stopp för att ta egen medhavd fika, eller varför inte slå på stort och boka en övernattning?

Du kan bo i en husbåt på vattnet, eller högt upp i ett trädhus. Du kommer troligen att bli så biten av Naturbyn att du bokar en kick-off med dina arbetskamrater. Det blir en upplevelse du sent kommer att glömma! (Skriver en som haft glädjen att få vara med om det.)

Vänta inte för länge bara, för detta udda ställe bokas av många européer!

Om man nu inte tog sin medhavda fika på Naturbyn har

man inte många meter till vårt nästa stopp. Esters café, även detta beläget i Långserud. Detta café startades redan på 1930-talet och i detta gula hus bodde då Ester Sundgren på övervåningen – och på nedervåningen bedrevs café och lanthandel. Numera har man utökat sin verksamhet. Kaffe och lunch kan man fortfarande få i bottenvåningen, men på övervåningen i detta gula hus kan man shoppa loss på lite härliga inredningsprylar. Är det fint väder kan man ta sin fika utomhus, och passa på att köpa en glass i glasserian. Man kan även botanisera bland blommorna som finns till försäljning. Här finns det vanliga utbudet av blommor, men även några udda sorter.

På väg ut från Esters rekommenderas ett besök på ställets loppisbutik, kanske kan man få tag på en kruka till sin nyinköpta blomma?

Nästa destination är Värmskog. Här är stället som är världsberömt i hela Värmland. För vadå? Räkmackan i Värmskog såklart! Det kanske är klokt att bara ta en slät kopp kaffe på Esters café för att orka med mastodontmackan i Värmskog. Här skulle vi inte vilja sommarjobba, för under sommaren handskalar man 25 000 kg räkor! Man kan också efter säsongens slut räkna in med besök från 80 000 personer. Alla förstår säkert att här ringlar kön lång allt som oftast. Däremot säger vi från Baretta – missa inte detta ställe. Det måste upplevas! Har man ätit räkmackan i storlek XL gör man inte mycket mer resten av dagen, då

kan man vända bilen och åka hem – och det har ni väl ändå inte tänkt att göra? Även om ni inte käkar på detta ställe är det ändå värt ett stopp. Detta café ligger otroligt vackert vid sjön Värmeln, och att bara sitta här och njuta av utsikten rekommenderas.

Men nu vill ni ändå röra på er lite va? Vi vet var ni ska åka!

Vänd bilen och åk tillbaka en liten bit och ta ett stopp i Vegerbol i Värmskog. Här finner ni LM Ericssongården. När man nu tittar i sina små, enkla mobiltelefoner kan det vara vettigt att påminna sig om hur det såg ut för inte så länge sedan. Grundaren Lars Magnus Ericsson som föddes i Värmskog var den som startade företaget som sedan utvecklades till Sony Ericsson. Så håller du en Sony i din hand kan du kanske titta lite extra på din telefons förlagor. I Lars Magnus barndomshus finns numera en utställning med gamla telefoner, av en helt annan storlek än den du nu är van vid. Så för allmänbildningen, och en liten nostalgitripp kan du göra ett besök här. Titta, le och minns!

Om du åker en liten bit till med bilen på samma väg, kan du sedan ta en liten uppfriskande promenad till Vegerbols silvergruva. Ett riktigt mäktigt ställe där förut nämnde LM Ericsson har jobbat. 1848 lyckades man utvinna hela 438 kg silver ur denna gruva! Det finns inga skyddstaket runt gruvan, så har ni småbarn i sällskapet så kanske ni ska besöka denna gruva en annan gång. Den är i alla fall klart värd ett besök.

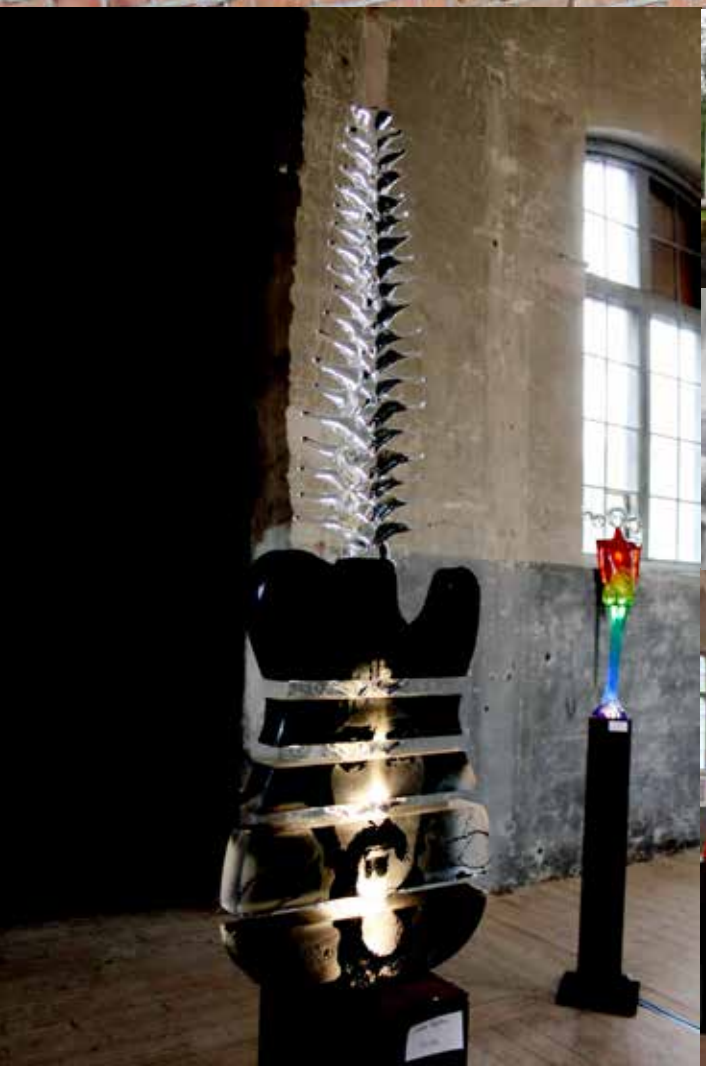

Vår resa börjar närma sig sitt slut men vi har några pärlor kvar. Ett av dessa är Sliperiet i Borgvik. Här får din själ näring för lång tid framöver.

2009 köpte Oscar Magnusson Borgviks gamla träsliperi & massafabrik. 2010 startade han upp Sliperiets konsthall. Han har som sin mission att stärka kulturutbudet för oss på landsbygden och det gör man med besked. De har under åren haft riktigt stora fotografer och konstnärer som ställt ut på denna underbara konsthall. Vad sägs om Nick Brandt, David La Chapelle och Albert Watson?

2019 kommer utställarna att heta Clive Arrowsmith, Björn Persson, Maria Vildhjärta Westerberg och Alex Timmermans för att nämna några. Sliperiet är ett ställe ni helt enkelt inte får missa, det är helt enkelt värt en helt egen resa.

Även här kan man få sig till livs en gastronomisk måltid, om ni orkar efter allt ni ätit redan förstås.

Nu sätter ni kurs mot Karlstad, som är vår slutdestination. Men det finns ett ställe som ni bara måste kolla upp först. Skivor till kaffet är namnet på ett café i Segmon utanför Grums. I Sågtorps gamla skola huserar detta ställe som förutom att det är ett café, även är ett loppis. Förutom allt detta finns det även ett stort utbud av begagnade vinyl-skivor här. Och förresten, du kan även köpa med dig servisen du fikat i.

Har du inget för dig på lördag förmiddag så löser du Melodikrysset här. Missa inte detta stopp som även detta är

världsberömt långt utanför Värmlands gränser!

Som Åmålsbor vill vi förstås slå ett slag för vår slutdestination. Naviero i Karlstad är vårt sista stopp på denna resa. Arian Jalal har i många år arbetat inom restaurangbranschen i Åmål.

Sista matstället i Åmål som hade turen att ha Arian som ägare var restaurang Solsidan, vi är många som ätit underbara tapas på detta ställe. Nu är det inre hamnen i Karlstad som får njuta av Arian och hans mat.

Naviero har bara haft öppet i lite drygt ett år, men har redan hamnat i White Guide, vilket måste anses som raskt marscherat. Vi tar kvällen på detta ställe som inte bara har god mat, utan även en helt otrolig utsikt.

Vi har bifogat en del användbara länkar till er, om ni vill undersöka själva – eller kanske bara göra er alldeles egna rutt. Eller fråga oss, vi kan förorda varenda hållplats vi gjort!

God tur – eller tjipp och välkommen te hajk som vi säger i Värmland!

Maria Olsen
Foton: Maria Olsen, Terje Olsen & Tony Berg

Länkar
Naturbyn: naturbyn.se
Esters café: yourvismawebsite.com/lg-teknik/startsida
Värmskog: varmskogscafe.se
Sliperiet: sliperietiborgvik.se
Naviero: www.naviero.se
White Guide: whiteguide.com

Christina Sillén

Vem är Christina Sillén?

– Jag är född och uppvuxen i Säffle och gift med Lars. Tillsammans har vi tre vuxna pojkar och två barnbarn. Jag började min yrkesbana som undersköterska på sjukhuset i Säffle, men när de började nedläggningen av akutsjukhuset skolade jag om mig till kock och har sen 14 år jobbat på restaurangen Tössestugan i Tösse.

Hur startade ditt intresse för fotografering och när?

– Jag har alltid gillat bilder och när jag var liten satt jag ofta och bläddrade i gamla fotoalbum och senare var det mest barnen som jag förevigade. 2011 tog dock fotandet fart när min första systemkamera införskaffades. Jag lusläste fototidningar och bruksanvisning och fotade massor! Kameran var med överallt och klipporna på Duse udde var favoritplatsen. Jag började med klassiska landskapsbilder men fascinerades av närbilder av stenar och vågor. Testade långa slutartider och gillade resultatet med silkeslent vatten och med mer stämning i bilderna. Jag var på Duse tidigt eller sent på dagen så jag kunde hålla slutartiden så lång som möjligt, ställde kameran direkt på klipporna för jag hade inte köpt stativ än och många av bilderna blev ur grodperspektiv.

Vad har du för utrustning när du fotar?

Foto: Christina Sillén

Översta bilden: Fyren, en skarp bild och en icm-bild. Bilden ovan till vänster: Björkar i skymningen, ihoplagda icm-bilder. Ovan till höger: Shades of morning, icm-bild över Vänern.
Foto: Christina Sillén

– Jag använder en Nikon D7100 och favoritobjektivet är ett Nikkor 35 mm 1,8. Filtret som oftast sitter på är Kenko PL fader. Men själva utrustningen är inte särskilt viktig för mig.

Vilka är dina favoritmotiv?

– Mina favoritmotiv är skogen, träd, vatten, vågor, ljusspår och vackra himlar men jag fotar även urbana miljöer i städer med ICM-foto (Intentional Camera Movement) av byggnader och minimalistiska motiv i klassisk stil. Mest blir det i färg. Jag tycker mycket om vinterns bleka pasteller och höstens fantastiska färger.

Vilken teknik/-er använder du för att få till dina underbara abstrakta bilder?

– Jag har alltid haft stor experimentlust och velat ha det på mitt sätt utan att stirra mig blind på andra fotografers bilder. En dag på klipporna tappade jag kameran mitt under exponeringen (som tur var hade jag remmen runt halsen). När jag kollade på resultatet av bilden, torkad vass och buskar i en härligt färggrann röra, så tyckte jag att det såg riktigt spännande ut. Det var alltså en slump som gjorde att jag fick upp ögonen för ICM-foto. Efter det började jag medvetet fota med rörelse och långa slutartider, och köpte ett

Översta bilden: Misty, en skarp och en icm-bild. ovan till vänster: Bruket, Nordic Paper Säffle, ihoplagda bilder. Ovan i mitten: Transparent city, ihoplagda icm-bilder, Liljeholmen Stockholm. Ovan till höger: Midnattsskog, två icm-bilder. **Foton: Christina Sillén**

variabelt gråfilter som gör att jag kan ställa in kameran på önskad slutartid. På senare tid har jag börjat jobba mer kreativt med bildbehandling i datorn och dubbelexponering direkt i kameran. Jag har ett stort arkiv som jag använder och har nytta av när jag gör hopslagningar av olika bilder.

Jag antar att du, liksom vi, har perioder när inspirationen inte finns där? Fotar du ändå och hoppas på det bästa eller lämnar du kameran hemma?

– Inspirationen finns nästan alltid eftersom jag jobbar heltid och tycker det är perfekt att komma ut och fota på lediga dagar, att få sitta framför skärmen och skapa bilder efteråt. Många års fotande gör att bilderna blir bättre och jag får snabbare mina bilder på det sätt som jag vill ha det.

Vilket redigeringsprogram använder du helst för bildbehandling?

– När jag redigerar använder jag det enkla gratisprogrammet Picasa och fixar bilderna även i Pixlr.

Har du någon favoritfotgraf?

– Favoritfotograf och inspiratör är just nu Gary Alan Nelson.

Vilket är ditt värsta respektive bästa fotminne?

– Värsta fotominne är första semestern med nya kameran i Dolomiterna. Vädret var perfekt, allt var så vackert och jag

Bilden ovan: Morgon på mossen, ihoplagda bilder. Bild högersida: Vass i skymningen, ihoplagda bilder. **Foton: Christina Sillén**

tog massor med snygga foton. Det var bara det att jag fotade med minsta bildstorleken i kameran. Bästa fotominne är en dimmig höstmorgon vid bäverdammen, där det finns döda träd, vatten, speglingar, allt är vindstilla, det är tyst och solen bryter sakta igenom – helt underbart!

Har du några tips till andra hobbyfotografer?

– Var inte rädd för att testa nya saker, experimentera, fota mycket! Bli inspirerad men gör din egen grej och tro på dig själv. Du behöver inte ha så avancerad eller dyr utrustning, var kreativ istället och snöa inte in på prylar till att börja med. Bilden finns i din hjärna, inte i hur dyr kamera du har. Lägg upp dina bilder på sociala medier och få feedback från andra. Instagram och Flickr.com är bra gratis sidor. Ett tips från oss i Baretta: Följ Christina!

Terje Olsen

Utställningar: Åmåls Fotofest (2 gånger), Galleri 2, Säffle, Jazz & Art by River, Säffle.
Bok: "Skimmer över Duse udde", tillsammans med sonen Mattias, 2015
Köpa bilder/bok: printler.com
E-post: christinasillen@hotmail.com
Gallery 1x: gallery.1x.com/member/csill
Flickr: flickr.com/photos/132285280@N03
Instagram: @christinasillen

FÖRAN KARLSSON

ÅMÅL

Foto: Tony Berg

GÖRAN KARLSSON

Kärleken till fotograferandet föddes när Göran Karlsson var i tolvårsåldern.

– Jag kommer inte ihåg om jag köpte den själv, eller fick den, men min första kamera, en Bedfordflex, den var gjord i plast, var tvåögd och man tittade ned i den uppifrån när man fotograferade. Den kostade 8:90 på Epa, berättar Göran med inlevelse. Man kan riktigt förstå hur stort det var.

Kameran fanns med lite då och då, men det stora fotointresset hade inte infunnit sig ännu. Men när Göran gick tredje året på realen hade han börjat kolla upp olika kameror.

– Jag hämtade broschyrer hos Bert Carlsson på Isakssons Hovfoto och läste vad jag kom över på biblioteket på mina håltimmar. Då hade jag ingen koll på vad slutare, bländare och många andra fototermer stod för, men en kamera var största drömmen då.

Från början förstod han inte riktigt hur en spegelreflexkamera fungerade, men han lärde sig på egen hand med lite stöd i tidningar och böcker han läste. Han ville gärna prova på att vara lärling hos en fotograf, men var lite för blyg för att våga fråga om en plats, så mamma fick det uppdraget.

– Bert svarade att det gick bra. Så på fredagen tog jag min realexamen och på den efterföljande måndagen började jag som lärling hos Bert Carlsson.

När Göran tog realen fick han en Edixa i studentpresent.

– Men den var inte så bra så jag köpte mig en Pentax kort efter det. Det följde ett originalobjektiv med den kameran. Jag köpte även ett Lydith 30 mm-objektiv med bländarförval. Då hade jag lärt mig hur det fungerade. Jag ville egentligen ha ett 24 mm, men det fanns det inte pengar till då.

Under första tiden hos Bert Carlsson lärde sig Göran ganska mycket på kort tid och fick börja framkalla film och göra kopior. Han fick även ta passbilder när Bert inte var på plats. Göran Karlsson började hos Bert Carlsson i juni 1970 och stannade där i två år.

– Jag hade tänkt att bli reklamtecknare. Jag hade målat och ritat sedan jag var liten och kommer ihåg att jag fick ett stort A från vår bildlärare Björn Carlén när jag tog realen.

Han sökte flera reklamskolor, men ödet ville annorlunda. Göran fick chansen att vikariera som dekoratör på Domus.

Det började med att det behövdes någon som hjälpte till att lasta butikens buss som körde runt varor på landsbygden. Görans namn kom upp men det var inte mamma pigg på.

– Han ska bli reklamtecknare, var svaret.

Då såg Wille Rehnström som då var föreningschef på Domus chansen och svarade:

– Men det kan vi också behöva en.

Den ordinarie dekoratören var sjuk så Göran Karlsson fick ett vikariat och började jobba direkt. Det visade sig vara ett roligt jobb och snart var utbildningarna bortglömda. Ett tag senare gick mannen som hade tjänsten bort och Göran blev Domus nya dekoratör. De första åren var han uteslutande dekoratör men ibland även fotograf när något behövde dokumenteras på bild.

– Jag trivdes bra med jobbet, så jag blev kvar.

Så har det också fortsatt. De flesta Åmålsbor som någon gång besöker Coop i centrala Åmål känner igen honom. De flesta vet nog att han heter Göran, men kanske inte har koll på efternamnet. Ibland hör man Coop-Göran eller Göran på Konsum.

Tidigt i sitt fotograferande hade han lite framgångar i fototävlingar. Wermlands-Tidningen hade en tävling om "Årets sommarbild" i början av 1970-talet.

– Jag vann inte, men blev tvåa, jag kommer ihåg att jag var riktigt stolt över det.

1971 vann hann dessutom färgklassen i en tävling som Provinstidningen Dalsland arrangerade i samband med veteranbilsrallyt samma år. Vid sidan av fotograferandet filmade Göran och hans vänner en hel del med Super-8 smalfilm på 1970-talet. Inspiration hämtades bland annat från Monty Python. Det var sketcher och animerade inslag.

– Vi var ganska avancerade och time lapse, stop motion och slow motion var några tekniker vi använde i vårt skapande. Att klippa smalfilm är pilligt så vi försökte så långt det gick redigera direkt i kameran. Den amerikanska filmen "Det Vilda Gänget" från 1969 var också en stor inspirationskälla med sin nyskapande klippteknik. I filmen fryser man bilden under förtexterna och vi lyckades klura ut hur detta kunde göras med vår enkla utrustning. Den första filmen vi gjorde, som också hade ljud, blev så lyckad att Berth Carlsson använde den när han undervisade i film och foto på Karlbergsgymnasiet.

I slutet av 1970-talet inköptes en förstoringsapparat och framkallningsutrustning.

– Jag experimenterade bland annat med att göra bilderna i sepiaton vilket var väldigt kul. Att se bilden växa fram i framkallningsvätskan är något speciellt.

Fotograferandet har följt Göran genom livet, men intresset har gått lite upp och ned genom åren.

– Det blev lite mindre fotograferat när jag fick familj. Samtidigt blev det en annan typ av bilder. Det kreativa fotograferandet fick ge plats för familjebilder.

Runt 2011-2012 kom Göran med i arrangörsstaben för Åmåls Fotofest. Det var också då han fick idén att det skulle fungera bra med en utställning i butiken. Inledningsvis var det lokalhistoriska bilder och utställningarna var mycket uppskattade men efter fyra år var det slut på de historiska bilderna. Då satsade Göran på egna bilder, vilket också visade sig vara uppskattat. I år är det fjärde gången han ställer ut egna bilder.

Göran Karlsson sitter på en liten skatt med sina bilder från Fengersfors och Åmål från 1970-talet och framåt. Umgängeskretsen är flitigt dokumenterad, men även andra händelser i Åmål.

Bengtsforsparken besöktes frekvent, men det var väl inte alltid han vågade ta med kameran.

Måndag 6 juni 1977 befann han sig på Wayfarers Inn i Åmål när Ulf Lundell

Foto: Göran Karlsson

6 juni 1977 när Ulf Lundell och gruppen Nature spelade på puben Wayfarers Inn i Åmål.
Foto: Göran Karlsson

var där och spelade tillsammans med bland andra Mats Ronander och Lasse Wellander.

– Jag hade med mig en Instamatic-kamera och tog en rulle. Det blev ju som det blev med tanke på vilken kamera jag använde, skrattar Göran.

De bilderna blev sedan liggande i många år, men för några år sedan skannade han in dem och skickade över några till Ulf Lundells hemsida och tänkte inte mer på det. Men något år senare var det några av Görans vänner som är hängivna Lundell-fans som fick se en av bilderna från Wayfarers i boken som följde med ”Hemåt genom Rift Valley 1975-2015”-boxen med Göran angiven som fotograf.

– Det var roligt och jag kände mig lite stolt över det.

Boxen gjordes bara i 3000 exemplar och är inte helt lätt att få tag på.

Göran har alltid uppskattat att fotografera landskap och gärna i panoramaformat. En teknik som idag lätt fixas i datorn. Natt, snö och nederbörd ger bra utmaningar. Det är inte helt lätt och blir inte alltid som han tänkt sig, men när det blir bra är det desto roligare.

– Jag tycker också att det är roligt att fotografera event, gärna med mycket folk i rörelse. Bluesfesten, Ostindiefararen Götheborgs besök i Åmål, Old Ships Race förra sommaren och liknande.

De senaste åren har intresset blommat lite extra och nu kan den som vill besöka Görans hemsida där han visar upp allt ifrån gamla bilder som är inskannade från film till nya digitala bilder. Det är en välmatad hemsida med många bra bilder där Göran Karlsson visar upp sin mångsidighet som fotograf. Personligen gillar jag de gamla analoga bilderna bäst, men det är riktigt bra bilder rakt igenom, ett besök på hemsidan rekommenderas för alla som är intresserade av bilder.

Jag har besökt Görans utställningar på Coop under fotofesterna och alltid uppskattat bilderna, men har också haft känslan av att bilderna inte riktigt görs rättvisa i den miljön. Det skulle vara roligt att se en utställning med Göran Karlssons bilder i ett galleri eller en konsthall där det hela tiden är bilderna som står i fokus, då tror jag de skulle lyfta ytterligare, det är de värda.

Tony Berg

gorankarlssonfoto.com

Foto: Göran Karlsson

Foto: Göran Karlsson

Ett axplock av bilder från Göran Karlsson. Ovan pågår vykortsskrivande i Las Palmas 1978. Gunnar Karlsson, Roland Strand och Staffan Dahlberg är semesterfirarna. På högersidan ser vi Ilkka Saarikoski 1978. Två fiskande pojkar från 1971. Kompisgänget fotat i Fröskogs kvartsbrott 1975. Från vänster: Lars-Erik Karlsson, Leif Andersson, Gunnar Karlsson, Ilkka Saarikoski, Roland Strand och Thord Gårdebratt. Längst ned en modernare bild från småbåtshamnen i Åmål. **Foto: Göran Karlsson**

Fakta: Göran Karlsson
Hemsida: gorankarlssonfoto.com
Utrustning
Bedfordflex: Min första kamera inköptes på varuhuset EPA i mitten på 1960-talet. Det var en tvåögd spegelreflex till största delen gjord i plast. Filmen till kameran var rullfilm 127. Det fanns inga inställningar på kameran. Man drog fram filmen och tryckte av. Det var det hela. Eftersom objektivet man tittade genom sitter ovanför det riktiga objektivet får man ett parallaxfel. Då man ofta glömde bort att justera för detta blev det lätt att motivet var avklippt i överkant.
Pentax Spotmatic: 1970 köpte jag min första riktiga kamera. En Pentax Spotmatic med ljusmätning genom objektivet. Förutom normalobjektivet hade jag ett billigt östtyskt Lydith vidvinkelobjektiv. Hade inte råd med Pentax originaloptik. Det långa objektivet är ett 400 mm Tokina tele. Ett objektiv det var väldigt svårt att fota med på grund av den låga ljusstyrkan samt bländarförval.
Pentax K II DMD: 1977 var det dags att pensionera Spotmaticen. Pentax hade nu lanserat sin bajonettfattning. Pentax K II DMD hade förutom bajonetten även ett autoläge. Den kunde även förses med motorframmatning av filmen. Till kameran hade jag två originalobjektiv. Ett semifisheye och en 35:a. Favoritobjektivet var dock ett Sigma 18mm supervidvinkel. Jag hade också ett Tokina 135mm. Dessutom lite blixtar och filter.
Agfa Optima 535: I slutet på 70-talet skaffade jag även en lite bättre kompaktkamera. Det var inte mycket man behövde ställa in och den var lätt att ta med. Bilderna blev också bra eftersom man använde småbildsfilm. Den hade en speciell avtryckare som gjorde att det var mindre risk för skakningsoskärpa när man tryckte av.
Pentax K II DMD med motor: Jag fick aldrig råd att skaffa en motor till min K II under de år jag använde den. Efter att digitalkamerorna ersatt de analoga rasade priserna. För några år sedan kom jag över en motor till K II:an för noll och ingenting på Tradera.
Pentax SFX: 1989 var det dags för nästa kamerabyte. Det hade hänt en hel del på drygt tio år. Kameran hade förutom auto ett antal programlägen. En display visade inställt läge. Den hade autofokus, zoomobjektiv, motorframmatning av filmen samt inbyggd blixt. Det var alltså en ganska avancerad kamera. Den sista analoga generationen.
Kodak Easy Share V705: Min första digitalkamera inköpt på Isaksons Hovfoto 2007. Det var världens mest vidvinkliga kompaktkamera. Den hade två objektiv för att klara detta. Som alla digitalkameror hade den en mängd finesser. Det var en trevlig kamera. Väldigt kompakt så den var lätt att ha med. Tyvärr blev det något fel som gjorde att den inte kunde fokusera riktigt. Det var förmodligen en av de sista kameramodeller Kodak tillverkade.
Pentax K 7: 2009 köpte jag första digitala systemkameran en Pentax K7. Detta var Pentax flaggskepp vid den här tiden. Kameran var fylld med finesser och funktioner. Sådant man aldrig hade kunnat drömma om när man började fotografera för 40 år sedan. Hade även Tamrons billiga resezoom vilket blivit lite av ett favoritobjektiv. Dåligt väder har aldrig varit bra för fotoutrustning. Pentax K7 var vädertätad så den klarar både snö och regn. Så att fota under kraftigt snöfall är inget problem numera.
Hasselblad 500 c: När jag jobbade hos Berth Carlsson på Isaksons Hovfoto använde han Hasselblad. Att få äga en Hasselblad kunde man bara drömma om. Väldigt dyra kameror och objektiv. När den analoga eran gick mot sitt slut började det dyka upp exklusiva analoga kameror till riktigt låga priser på exempelvis Tradera. Så 2012 köpte jag en Hasselblad med tele och vidvinkel. Det har inte blivit så många filmer tagna men den är kul att ha. Att lyssna på ljudet när spegeln går upp är en höjdare.
Pentax K5 IIs: 2013 var det dags för en uppgradering till Pentax K5 IIs. Utvändigt ser den ut som en K7 men under skalet har det hänt en hel del. Alla prestanda har förbättrats. Kameran är här utrustad med batterigrepp. Objektivet är ett Sigma 150-400 vilket motsvarar c:a 225-600 på den analoga tiden. Allt sitter på ett Benro gimbalhuvud. Gimbalhuvudet gör att denna tunga kombination blir i princip viktlös och extremt lättrörlig.

Ulf "Larven" Johansson

Ulf "Larven" Johansson debuterade i IF Vikens A-lag 1976 som 15-åring. De kommande åren etablerade han sig som en farlig anfallare i laget. Han var med och vann division IV 1978 med spelare som Janne Mossberg, Tommy Jingfors, Bo Larsson och många fler. Sejouren i trean blev dock ettårig, skador och annat ställde till det och 1980 fick laget starta om på nytt i fyran.

När IF Viken 1981 lyckades få Bo Johansson, som då kom från IFK Göteborgs organisation, som tränare började det hända saker. Han menade att han tog över ett bra lag där den tidigare tränarduon Janne Mossberg och Anders Olsson gjort ett bra jobb.

Försäsongen 1981 ökade träningsmängden ordentligt, men det handlade inte om att springa mil efter mil i skogen. Den mesta tiden lades på anfallsspel. När det var dags för seriepremiär hade killarna i laget avverkat 55 träningspass, varav en del på dagtid för de som kunde träna då.

IF Viken hade efter träningsmatcherna på våren seglat upp som en förhandsfavorit till seriesegern i fotbollsfyran, men Bo Johansson tonade ned förhoppningarna. Men tipsen visade sig vara välgrundade. En riktigt bra säsong slutade med serieseger och avancemang till trean.

1982 innebar alltså comeback i trean för Viken och laget kom väl rustat till serien. Det var många klubbar som var och ryckte i Ulf Johansson, men han bestämde sig för att stanna i Viken. Därtill värvades Jan-Åke Sundqvist från Häcken, Rolf "Bobo" Bergström från IFK Åmål samt målvakten John-Erik Karlsson från Eskilsäter. Tre nyförvärv som verkligen kom att betyda mycket för Viken den säsongen. De tre kommande säsongerna slutade Viken på tredje plats i serien och fick se lag som Gais och Oddevold vinna och ta klivet upp. Under dessa år spelade Viken en tilltalande och effektiv fotboll. GT hyllade laget i en artikel och många bra spelare fanns med under åren.

1984 var dock inte Ulf Johansson med i laget som slutade trea. Han hade inför den säsongen nappat på lockropen från FK Kvikk från Halden i Norge. Säsongen i Norge gick bra och Ulf trivdes förhållandevis bra, men det kändes ändå rätt att vända hemåt till Viken efter en säsong.

På hemmaplan hade det hänt en del. Ny tränare för Viken var tidigare Blåvittbacken Reine Olausson. Nytt var också att efter tre år i Nordvästra Götalands-trean med bra resultat hade Viken flyttats över till Västra Svealand. Den serien bjöd på en annan typ av fotboll än vad som var fallet i Nordvästra Götalandsserien gjorde. Ett betydligt tuffare spel med fler och tuffare närkamper. Detta passade givetvis som hand i handske för en powerforward som Ulf Johansson.

Efter säsongen var det många som ville ha Ulfs signatur. I slutet av oktober var han i Karlstad och provspelade för Karlstad BK och hyllades av Agne Byström i NWT som även var ganska krass mot övriga sex som provspelade vid samma tillfälle eller vad sägs om följande kommentar "Vid sidan av Ulf var det annars mest "fyllnadsmaterial" till nästa års A-trupp som visade upp sig på Tingvalla".

Nu blev det inte något spel i Karlstad. Redan veckan efter testmatchen i Karlstad var han hos Malmö FF där klubbens engelske tränare, Roy Hodgson, ville se lite mer av Åmålssonen. Roy hade upptäckt Ulf redan 1983 då Roy var manager i Örebro SK. Redan då ville han ha Ulf till Örebro, då blev det inget av det, men Hodgson hade fortsatt koll på Ulf Johanssons framfart på fotbollsplanen. Ulf blev inbjuden till Malmö och fick spela två testmatcher mot Trelleborgs FF och

Foto: IF Vikens arkiv

En bild från tidigt 1980-tal på Örnäsvallen, troligen med Säffle FF som motståndare. **Foto: IF Vikens arkiv**

en Jönköpingskombination. Det blev inga mål för Ulf, men Roy Hodgson gillade bevisligen det han såg. I slutet av 1985 dök Malmö FFs Tord Grip upp på Vikenborg i Åmål där de sista detaljerna i övergången gjordes upp mellan klubbarna och därmed var Ulf klar för MFF.

Då hade han redan tränat hårt under några månader för att vara i så god form som möjligt när han anslöt till Malmö FF i januari 1986. Säsongen inleddes bland annat med spel i inomhusturneringar i Schweiz och New York.

När sedan Allsvenskan drog igång hade Ulf svårt att ta plats. Det blev bara en match, mot Elfsborg. Malmö FF köpte under sommaren hem Mats Magnusson, då kände Ulf att A-lagsplatsen gled längre bort. Så mitt under säsongen blev det flytt till Gais i Göteborg. Det började inte riktigt bra hos makrillarna. Han kom inte riktigt in i spelet och var också mycket skadad, men skam den som ger sig. Vintermånaderna ägnades åt att läka skador och träna upp sig och när fotbollsettan drog igång våren 1987 lossnade det för Ulf och hans Gais.

Vi som följde Ulf Johansson på håll hade ganska lätt att hålla koll på honom under dessa år. Det skrevs löpmeter efter löpmeter om den orädde och målfarlige forwarden från Åmål.

Inför säsongen var det dock inte många som trodde på Bosse Falks Gais. Laget tappade många spelare inför säsongen men Bosse Falk visste att han hade ett bra material och fick inte panik. Laget tränade stenhårt hela försäsongen och körde ofta över sina motståndare under säsongen och var ofta som starkast i slutet av matcherna. Ulf bildade ett vasst anfallspar tillsammans med Steve Gardner som några år tidigare vunnit SM-guldet med IFK Göteborg.

Det gick ganska bra för laget under våren men under hemmamatchen mot Åtvidaberg fredagen den 3 juli hade gästerna lyckats hålla 0-0 fram till paus, ett resultat som inte var bra för Gais med ambitioner på serieseger och avancemang till Allsvenskan.

I paus fick spelarna en riktig uppsträckning av tränare Falk.

– För helvete gubbar, in i benhögen bara...

Det var en uppmaning som fick fart på laget. Gais vann matchen med 4-0 efter tre mål av Ulf Johansson och ett av Tony Persson. Sedan rullade

IFK-spelarna Anders Lagerlöf och Mikael Johnsson i duell med Lennart "Säffle" Johansson i ett derby på Örnäsvallen 1980. Ulf Johansson tittar på i bakgrunden. **Foto: IF Vikens arkiv**

det på fram till sista omgången. Gais och Trelleborg låg på samma poäng det enda som skiljde var ett plusmål i Gais favör, så det var nog aningen nervöst inför avslutningsmatchen, för båda lagen. Gais tog emot Kalmar AIK hemma på Nya Ullevi inför 13.000 åskådare. Inledningen blev lite trevande men efter 13 minuters spel hittade Ulf Johansson Steve Gardner med en riktig smörpassning och engelsmannen gjorde inget misstag utan gav makrillarna ledningen. Då infann sig också en arbetsro som lät Gais spela sitt spel och kontrollera matchen.

Tidigt i den andra halvleken var det Steve Gardners tur att spela fram Ulf Johansson som nickade in tvåan. gais vann till slut med 3-0 och kunde fira avancemanget till Allsvenskan.

3-0 låter klart, men Trelleborg ledde länge mot Skövde AIK med 2-1, så marginalerna var små, men i slutändan tappade Trelleborg till 2-2 och Gais kunde komfortabelt säkra avancemanget. Äntligen var Gais tillbaka i högsta serien som laget degraderades ifrån 1975.

När GT:s Kurt Martinsson pratade med Ulf Johansson efter matchen svarade en mycket glad Johansson:

– Jag sov dåligt inatt. Och efter det här lär jag inte hinna ta igen den förlorade sömnen. Vi kommer att fira rejält gissar jag.

Det fanns givetvis många anledningar till att Gais gick upp i Allsvenskan 1987. Klubbens ordförande, Stenhard Wilson, hade lyckats rädda sin förening ur en svår ekonomisk situation. Tränaren Bosse Falk var en duktig tränare som verkligen kunde få sina spelare att känna att det är "vi mot dem" och ibland "Vi mot hela världen". Men i tidningar, radio och tv var det två spelare som framhölls som den enskilt viktigaste pusselbiten i Gais väg till Allsvenskan. Anfallsduon Steve Gardner och Ulf Johansson. De gjorde tillsammans 26 av Gais 47 mål i ettan 1987, och Ulf svarade för fantastiska 19 fullträffar.

Direkt efter matchen mot Kalmar fick Ulf besök på planen av mormor Frideborg som uppvaktade sitt barnbarn med en bukett röda rosor.

Den fantastiska sommaren 1987 innebar inte bara serieseger och skytteligavinst för Ulf Johansson. På den tiden hade Tipstjänst genom Måltipset något de kallade Mr Hat Trick. Dit kvalificerade sig alla spelare i Allsvenskan och division I som gjort hat-trick, tre mål i samma match, under säsongen. 19 spelare kvalificerade sig dit, däribland Ulf Johansson, Gais, Ayo Oyedeji, Oddevold och Joe Blochel, Karlstad. 65.000 kronor låg i potten och totalvinnaren kunde åka med med 20.000 kronor till sin klubb. Tävlingen var uppdelad på fem fotbollsmoment, slalom, hinderbana, hårdskjutning,

Ulf Johansson drar runt på vänsterkanten i en hemmamatch på Örnäsvallen mot IFK Strömstad. **Foto: IF Vikens arkiv**

prickskytte och straffsparkar....

Nu var Mr Hat-Trick-tävlingen kanske inte så viktig för Ulf Johansson vid årsskiftet 1987-88. I slutet av 1987 började det rycktas om att flera proffsklubbar ville värva honom. Bland de första som nämndes var Mannheim i tyska Bundesliga. Laget ville att svensken skulle komma och provspela den 6 januari 1988, men så blev det inte, för Ulf Johansson. Sveriges förbundskapten, Olle Nordin, hann före och tog ut honom i truppen till en landslagsturnering på Kanarieöarna.

Kontakten med Mannheim rann ut i sanden, men det skulle komma fler förfrågningar. Under våren visade Lazio intresse för den svenske anfallaren, men det fanns lite om och men inför en eventuell övergång. Antalet utländska spelare var hårt reglerat i den italienska ligan på den tiden. Lazio låg då i division II och hade redan de två utlänningar som kvoten tillät. Men om de lyckades ta klivet upp till högsta divisionen skulle kvoten utökas till tre, och då var Ulf Johansson högst på önskelistan. Det var inte bara löst snack. Klubben hade representanter på ett antal matcher Ulf spelade och såg även till att få videos från de matcher de inte såg på plats.

Vincenzo Morabito, som var Ulf agent, meddelade i maj 1988 att de var överens med Lazio om Ulf Johanssons lön och övriga delar och om bara klubben avancerade i serie-systemet skulle det bli affär. För att avancera till högsta serien behövde Lazio bli sämst fyra i Serie B, laget slutade på tredje plats och gick upp, men av någon anledning blev det inget kontrakt med Lazio.

När det gällde Allsvenskan och Gais 1988 såg det inledningsvis mörkt ut, laget hamnade på nedflyttningsplats. Undan för undan arbetade sig laget in i spelet och uppåt i tabellen. När den allsvenska säsongen 1988 summerades blev det till slut en åttonde plats för makrillarna, fullt godkänt som nykomling.

För Ulf Johanssons del fick han ofta bra betyg för sitt spel i matcherna men det blev bara fyra mål på de 22 matcher han och laget spelade den säsongen. Ändå var han tvåa i den interna skytteligen. Föregående årets radarpartner i anfallet, Steve Gardner, gjorde inte ett enda mål under säsongen. Bäste målskytt i Gais comebacksäsong i Allsvenskan var Samir Bakaou med tio mål.

Efter den säsongen bestämde sig Ulf Johansson för att Gais var ett avslutat kapitel. Han var en av många spelare som lämnade Göteborgsklubben efter den säsongen. Länge såg det ut som om det äntligen skulle bli proffsspel för Ulf då flera klubbar i den Schweiziska ligan anmält intresse för Johansson till agenten Dieter Langhans. I väntan på besked från alplandet hade Ulf bestämt sig för att om det inte blev proffsspel var det IFK Strömstad som

ALLA GILLAR EN MÅLSPOTTARE.

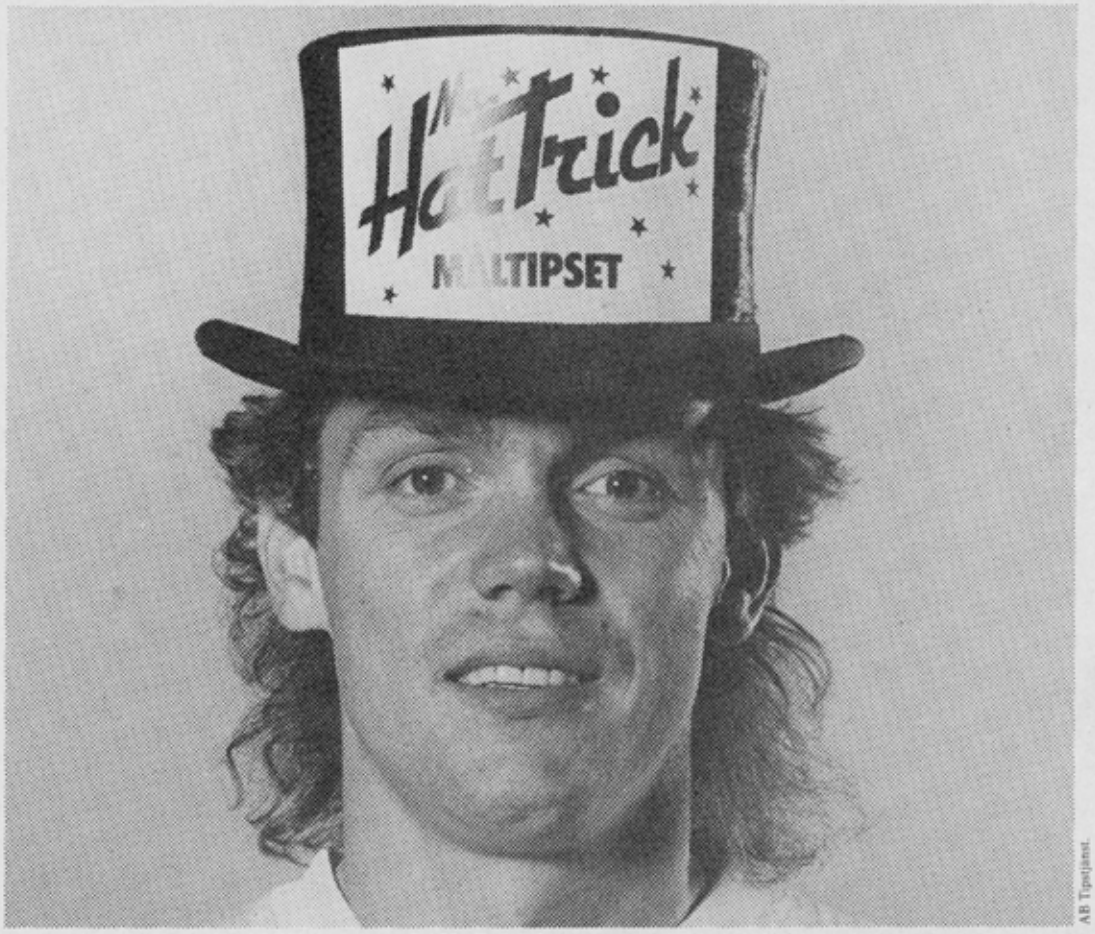

AB Tipstjänst.

Ulf Johansson, GAIS. En av förra säsongens Mr Hat Trick.

På Måltipset gäller det att hitta målspottarna. Du ska ju plocka ut de 8 målrikaste matcherna. Eftersom vi vill stimulera till många mål har vi skapat Mr Hat Trick-tävlingen.

Den spelare som gör minst tre mål i en match i Allsvenskan eller div. I får ett pris på 5.000 kronor till den egna klubben.

Dessutom deltar han automatiskt i en stor final där ännu mer pengar finns att vinna till klubben.

För dig som tippar måste det kännas stimulerande att veta att Måltipset ger dom riktigt stora vinsterna.

Sveriges största tipsvinst kom just på Måltipset. En enda vinnare med 8 rätt kammade hem nästan 6 miljoner kronor!

Spelet som ger dom stora pengarna.

MÅLTIPSET

med Jackpot

En actionbild på Ulf Johansson från en hemmamatch i Svenska cupen 1980. **Foto: IF Vikens arkiv**

gällde. Detta trots att det fanns ett svenskt lag till som var intresserade av att få tillbaka Ulf Johansson, nämligen Malmö FF.

– Jag funderade lite, men Strömstad kändes mer rätt i det läget, säger Ulf.

Det blev ett år i IFK Strömstad innan IK Oddevold dök upp och lockade över honom. 1990 kom han till en klubb som gjort comeback i fotbollsettan 1986 och som sedan varit ett stabilt lag i ettan.

När övriga spelare i laget fick hade vinterledigt var det dags för Ulf att steppa upp lite – och äntligen bli proffs. Det var hans lagkamrat i Oddevold, engelsmannen Jim Hagan, som tipsat Hong Kong-klubben Eastern FC som den tunge anfallaren i Oddevold. När han nu fick chansen fanns ingen tvekan, han drog över till Hong Kong och spelade säsongen ut för Eastern hösten 1990.

– Det var en upplevelse. När jag kom till flygplatsen blev jag hämtad av en representant från klubben. Han körde mig till mitt hotell och såg till att jag blev installerad. Sedan sade han ”Träningen är klockan tio i morgon”, sedan var han borta. Jag hade ju ingen aning om var tränings-anläggningen låg eller hur jag skulle ta mig dit, men det löste sig, ler Ulf Johansson.

Sejouren i fotbollsligan i Hong Kong innebar en del nyheter för Åmålssonen. Alla lag spelade på samma arena, så bortamatcherna var – hemma, fast ändå inte. Spelarna i ligan var ganska tekniska, men fysiken var inte mycket att hänga i granen. Motståndarförsvaren hade en del att bita i när den store svenske anfallaren kom farandes.

I första matchen gick det rätt bra för Ulf, men målen uteblev. I andra seriematchen presenterade han sig för sin hemmapublik på allvar. Eastern FC vann matchen med 2-0 efter två mål av Ulf Johansson.

– När jag var i Hong Kong var det även en landslags- och klubb-turneringen i Hong Kong där jag var uttagen i Hong Kongs trupp, men det blev inget spel. Jag kommer ihåg att Halmstad var med i turneringen och Sambia men övriga lag kommer jag inte ihåg.

Nu blev det bara en handfull matcher till i Eastern. Klubbens ägare, Mr Lamm som även ägde klädmärket Lacoste ville förlänga kontraktet med sin svenske forward, men Oddevold ville inte släppa sin forward.

När det väl blev hemresa gick det undan. I augusti hade Saddam Hussein invaderat Kuwait. Precis när Ulf Johansson skulle resa hem gick USA in i Irak så det var på vippen att han tog sig hem.

– När vi kom till flygplatsen och skulle ombord drog de fram snöret precis före mig, planet var fullt. Då plockade representanten för Eastern fram plånboken och betalade personen som var sist in på planet så att vi bytte plats. Jag vet inte hur mycket det kostade, men det var bevisligen en hel del pengar för den andre resenären tvekade inte på att byta plats. När vi sedan flög mot Europa var det natt och man kunde se ljusskenen från kriget som pågick. Då blev jag lite nervös så jag tog mig ett par stora

Ulf Johansson, trea från höger i översta raden i den Allsvenska upplagan av IK Oddevold. Längst fram till vänster ännu en dalslänning, Markus Johannesson, som senare kom att spela för Örgryte IS och Djurgårdens IF. **Foto: IK Oddevold**

Ulf Johansson laddar stora kanonen i en match mot Jonsered i början av 1980-talet. **Foto: IF Vikens arkiv**

whiskys för mina nerver, skrattar Ulf.

Första åren höll Oddevold till på övre halvan i ettan, men räckte inte riktigt till för avancemang i slutänden. Säsongen 1992 var lite motig för Ulf som inte hade något direkt flyt i målskyttet och hade lite problem med skador. I ungefär samma veva tog Oddevold ett beslut om att laget skulle satsa på att gå upp i Allsvenskan senast 1997. Nu behövde laget och Uddevallaborna inte vänta så länge. Oddevold tog klivet upp i Allsvensk redan säsongen 1995, men det började inte bra. Efter fem omgångar låg laget sist i tabellen med en inspelad poäng, men sedan vände det.

Under tränaren Torbjörn Nilssons ledning klättrade Oddevold placering för placering och när 17 omgångar var spelade av Division I Södra låg laget överst i tabellen. Serigesegern säkrades sedan via 5-2 mot IFK Hässleholm på Skarsjövallen i Ljungskile, eftersom Rimnersvallen då var stängd på grund av kommunalstrejk. Så när IK Oddevold äntligen tog klivet upp i Allsvenskan fick det ske på lokalkonkurrenten Ljungsskile SK:s hemmaplan.

Oddevold inledde över förväntan i Allsvenskan och ledde till och med serien ett kort tag, men sedan tog det roliga slut. Sejouren i Allsvenskan blev bara ettårig och Bohuslaget slutade klart sist i den Allsvenska tabellen. Det blev också Ulfs sista säsong i Oddevold. När han funderade över vart han skulle spela kommande säsong var det många klubbar som höll sig framme och ville ha signaturen på ett kontrakt, däribland Allsvenska nykomlingarna Ljungskile. Till slut bestämde han sig för att skriva på för Trollhättans FK som då var nykomlingar i fotbollstvåan. Året efter, 1998, bytte han till en annan trollhätteklubb, IFK.

– Det var två roliga år men jag ville göra något annat. Då kom förfrågan från Hunnebostrands Goif där jag fick erbjudandet att bli spelande tränare, det kändes helt rätt. Tränarbiten var något helt nytt, men jag gillade utmaningen och skrev på. Jag stannade i tre säsongar och några av de roligaste fotbollsåren under min karriär där.

2002 blev Ulf Johansson spelande tränare för Ödeborg/Stigen i fotbollsfyran. Man skulle kunna tro att efter 27 års A-lagsfotboll skulle man kanske inte ha kvar den riktiga viljan, men ingenting kunde vara mer fel. Ulf spelade 15 matcher under säsongen och svarade för nio mål och åtta assists. Det är inte dåligt för en 43-åring.

Efter den säsongen kunde man läsa i många svenska dagstidningar om att Ulf "Larven" Johansson från Åmål bestämt sig för att sluta. Senaste klubben, Ödeborg/Stigen, ville förlänga hans kontrakt en säsong till, men Ulf bestämde sig för att sluta.

Men... så blev det ju inte. I maj 2004 skrev Ulf Johansson på för sin moderklubb IF Viken och sade i samband med det:

– Jag ser inte detta som en comeback, men det är roligt att få avsluta i IF Viken.

Återigen blev det inte riktigt så, det blev ytterligare ett par säsonger i IF Viken innan han slutligen lade fotbollsskorna på hyllan efter att ha spelat i Bohuslänska Stenshult säsongen 2008.

Efter fotbollen har Ulf Johansson givit sitt andra stora intresse mer tid – musiken.

– Jag har alltid gillat musik och på senare tid har jag varit mycket hemma hos Pelle Skjervik och lekt lite med gitarrer och låtar. Det skulle vara kul att få prova på att göra en inspelning av något slag.

Tony Berg

Fakta: Ulf "Larven" Johansson
Född: 1960
Arbete: Jobbar på Stena
Äter: En god köttbit
Dricker: Öl
Favoritalbum: ELO: Out of the blues
Favoritfilm: Midnight Express
Favoritbok: Jag är ingen bokmal
Favoritlag: Tottenham
Hemlig dröm: Den får förbli hemlig men jag jobbar på den
Klubbar som spelare: IF Viken (1975-1983), Kvikk, Norge (1984), IF Viken (1985), Malmö FF (1986), Gais (1986-1988), IFK Strömstad (1989), IK Oddevold (1990-1996), Eastern FC, Hong Kong (1990), Trollhättans FK (1997), IFK Trollhättan (1998), Hunnebostrands Goif (1999-2001), Ödeborg/Stigen (2002), IF Viken (2003-2007), Stenshult (2008)
Klubbar som tränare/assisterande tränare: Hunnebostrands Goif (Spelande tränare) (1999-2000), Ödeborg/Stigen (Spelande tränare) (2002), Säffle FF (assisterande tränare till Lennart "Kral" Andersson) (2016)

När fotbollsskorna är lagda på hyllan har Ulfs stora musikintersse fått mer utrymme. Ofta sitter han tillsammans med Pelle Skjervik och lyssnar på musik och sjunger låtar.
Foto: Tony Berg

Ta ditt fotointresse till nya höjder

Vintrigt Forsbacka från ovan.
Foto: Terje Olsen

Kungsgatan. **Foto: Terje Olsen**

Hur tar du ditt fotointresse till nya höjder?

Under Åmåls Fotofest 2018 fick jag se en utställare som hade med sig en drönare och använde den utanför och inne i kulturmagasinet för att göra en fotoberättelse om eventet. Jag hade tidigare sett många häftiga bilder och videos, tagna med drönare så mitt intresse förstärktes.

Rådet vi fick var att "inte ta den billigaste eller den dyraste". Jag fick tips om ett drönarmärke vid namn DJI Spark. Så jag slog till och köpte mig en drönare. En liten, behändig och relativt lättkörd apparat som i sportläget kan komma upp i nästan 50 km/h. För att flyga i den hastigheten bör det ske på en ganska så öppen yta, då sensorerna på drönaren som indikerar hinder, är avstängda. Några krascher har det blivit som till slut renderade i ett nytt propellerpar.

Efter att ha haft drönaren i knappt ett år har jag mest fotograferat med den. Filmandet har blivit nedprioriterat litegrann. Jag är än så länge otroligt överraskad över den höga bildmässiga kvalitén på både foton och filmer.

Utmaningen med att fota med en drönare är att försöka se motiven från ovan, att hitta motiv från drygt 100 meter upp i luften. Men man behöver i och för sig inte ta upp drönaren så långt för att få läckra och bra bilder. Det räcker faktiskt med fyra till fem meter för att få ett annat perspektiv på motivet. Testa till exempel med selfies och grupporträtt.

Jag kan inte påstå att jag är fullärd, det finns hur mycket som helst att lära sig. En stor inspirationskälla är Instagram där man kan få idéer om olika motiv som gör sig bra på bild/film. Bilderna jag visar i detta magasin är hur det ser ut från luften och sedan samma motiv från marknivå. Skillnad blir det!

Lite funderingar fanns innan jag skaffade drönaren.

Får vem som helst flyga drönare? Får man flyga med drönare överallt? Får man fota/filma varsom helst?

Drönare upp till 7,0 kg får vem som helst flyga. Du måste ha visuell kontakt med drönaren hela tiden och utan hjälpmedel, så som kikare eller annat liknande. Alla drönare ska ha en märkning med kontaktuppgifter till ägaren. Man kan flyga med drönare så länge du har ett säkerhetsavstånd till människor och djur på ett horisontellt plan, men hur stort det avståndet ska vara anges inte. Man får inte flyga högre än 120 meter i Sverige. Jag lovar, det räcker för att få riktigt

Åmål kvällsbild, Kungsgatan söderut . **Foto: Terje Olsen**

läckra bilder eller filmsekvenser. Man kan fota/filma i princip allt, så länge det inte är kränkande eller går att identifiera personer eller personuppgifter. Offentliga platser, egen egendom, bostadsbyggnader med tillhörande tomtmark och anläggningar, allmänna vägar, byggarbetsplatser, skog i vissa fall.

Nedan text är kopierad från Lantmäteriets hemsida:

”Offentlig plats är enligt ordningslagen (1993:1617) allmänna vägar, torg, parker och andra platser som i detaljplan redovisas som allmän platsmark. Offentlig plats kan även vara, som exemplet ovan, en idrottsplats. Dessa lokala ordningsföreskrifter finner du hos respektive kommun.

Område för offentligt tillställning är undantaget om materialet bara visar det faktiska området och inget annat utanför som exempelvis himmel eller andra närliggande områden som inte är undantagna. Med offentlig tillställning menas tävlingar och uppvisningar i sport, idrott, flygning, danstillställningar, tivolinöjen, festtåg, marknader och mässor. För att en tillställning ska anses som offentlig krävs att den anordnas för allmänheten eller att allmänheten har tillträde till den.”

Viktigt också att komma ihåg är att dataskyddsförordningen bara gäller om du filmar identifierbara personer eller andra personuppgifter. Om du flyger drönaren på så pass hög höjd att personer som hamnar i bild inte går att identifiera så sker ingen personuppgiftsbehandling. Om du undviker att filma personer så behöver du inte ta hänsyn till vare sig dataskyddsförordningen eller kamerabevakningslagen.

Ser man horisonten och/eller himlen på bilden/filmen, skicka in en ansökan till Lantmäteriet för att få spridningstillstånd. Sedan finns det restriktionsområden i Sverige över till exempel fängelser, kärnkraftverk, nationalparker och militära områden. För att flyga inom dessa områden gäller särskilda villkor och ofta kan ett särskilt tillstånd krävas.

Samtliga drönarbilder i detta magasin har vi fått spridningstillstånd för. Hur enkelt och snabbt som helst att söka tillstånd hos Lantmäteriet, max 5 arbetsdagar har det tagit.

Terje Olsen

Sommarskog på marknivå. **Foto: Terje Olsen**

Åmål sedd från Tollebolskvarnen från 120m upp i luften. **Foto: Terje Olsen**

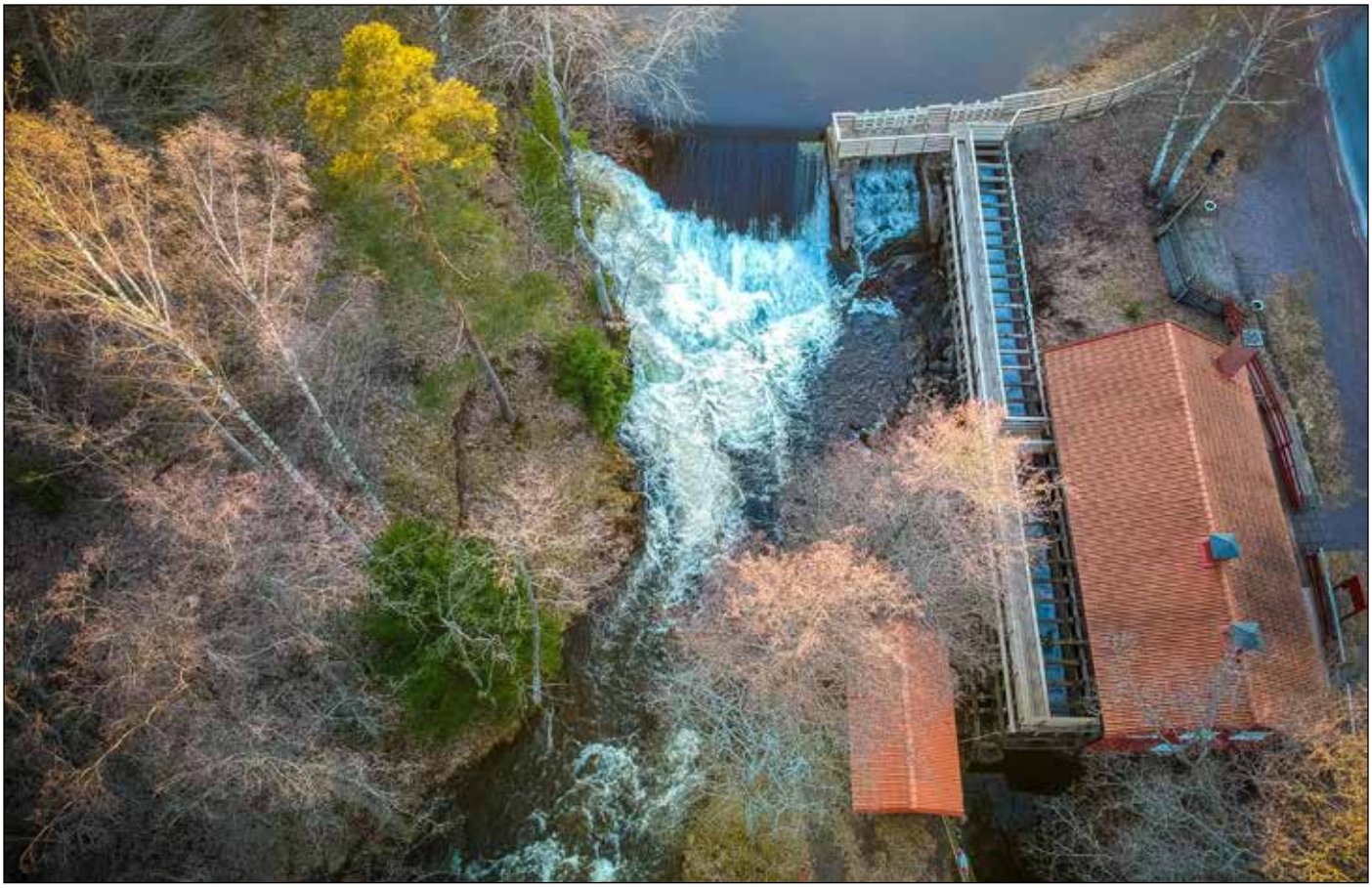

Tollebolskvarnen, en så kallad lodbild. **Foto: Terje Olsen**

Tollebol från marknivå. **Foto: Terje Olsen**

Åmål på dagen, Kungsgatan söderut. **Foto: Terje Olsen**

Duse fyren, campingen och inloppet till Byälven. **Foto: Terje Olsen**

Utloppet av Byälven i Vänern. Bilden tagen nedanför Krokstad Herrgård. **Foto: Terje Olsen**

Byälven in mot Säffle. **Foto: Terje Olsen**

Vintrig skog från ovan.
Foto: Terje Olsen

Geir Westby i lätt skumt (obefintligt) scenljus på Kalles Strandcafé. **Foto: Tony Berg**

Geir Westby visade upp en ny mjukare sida

Artist: **Geir Westby**
Plats: **Kalles Strandcafé**
Datum: **Lördag 27 april**

Geir Westby brukar gästa Åmål med jämna mellanrum med sitt band och bjuda på härlig bluesrock, men när han spelade på Kalles Strandcafé i slutet av april, var det lite annorlunda toner är Åmålspubliken är van vid. Geir uppträdde solo med ett akustiskt och ett elektrifierat set, något som verkligen uppskattades av publiken.

Det var med viss spänning jag såg fram emot Geirs konsert på Kalles Strandcafé. Jag har hört honom och hans band många gånger, men aldrig helt solo.

Det fanns ingen oro för att det inte skulle fungera, till det är Geir Westby alldeles för bra, men det finns en hel del låtar från hans ordinarie repertoar som kanske inte känns som om de skulle fungera i en nedtonad akustisk version.

Nu valde Geir Westby bort en del av de låtar som behöver ett band för att riktigt göras rättvisa. Det bidrog också till att publiken fick höra en mer varierad repertoar än normalt.

I det första setet som var helt akustiskt bjöds det lite överraskande på ett klassiskt stycke som ”Cello suite no 1 preludium” av Johann Sebastian Bach, arrangerad för gitarr. Carl Michael Bellmans ”Märk hur vår skugga” gjordes också i en fantastiskt version. Lägg därtill en handfull gamla blueslåtar kryddade med ”Vårvisa från Ed” och ”Wake me up”, den senare skriven av Avicii.

Geir Westby avslutade första setet med Bruce Springsteens ”The River” som han gjorde på ett fantastiskt sätt. Han berättade att det kändes rätt att spela låten för Kalle Svanér, krögare på strandcafeet som är en stor älskare av Bruce Springsteens musik. Lite glansig i ögonen blev allt Kalle när Geir spelade låten.

Efter paus blev det elektrisk slide med lite mer bett i soundet. Nu var det fler egna låtar som ”You’re mine” och ”Last bluesman in town”. En och annan cover blev det också. John Lennons ”Working class hero” uppskattades mycket av publiken. Likaså en lite avskalad version av Tom Pettys ”I won’t back down”, som tillsammans med ”The River” var kvällens höjdare för mig.

De senaste tio åren har Geir Westby inte gjort särskilt många soloframträdanden, men vi får hoppas att spelningen på Kalles Strandcafé gav blodad tand, för detta var riktigt bra.

Tony Berg

Petra Marklund är ett av de stora dragplåstren på årets upplaga av Hamnkalaset.

Petra Marklund till Hamnkalaset

Hamnkalaset som äger rum 2-3 augusti i Åmål bjuder på en del intressanta namn i sommar. Petra Marklund, Eric Saade och Augustifamiljen är några av artisterna som kommer uppträda under Hamnkalaset.

Petra Marklund fick sitt stora genombrott 2003 med låten "La, la, la (never give it up)", ändå var det inte många som visste vem Petra Marklund var. Anledningen till det var givetvis att hon slog igenom med artistnamnet September.

2005 fick hon sin första grammis och låten "Cry for you" blev även en stor hit i USA och sålde guld (500 000 ex). Sedan rullade det bara på och September som fortsatte att leverera dansant musik.

Hösten 2010 var Petra med i "Så mycket bättre" och fick stor framgång med sin version av Petters "Mikrofonkåt", det blev den låt som låg flest veckor på förstaplatsen på singellistan det året.

När det 2012 var dags för albumet "Inferno" hade hon sadlat om till svenska och fortsatte att prenumerera på höga placeringar på topplistan. På albumet fanns låten "Händerna mot himlen" som är en av de största svenska hitsen i modern tid. Den sålde sex gånger platina, låg på Svensktoppen i över ett år och 60 veckor på Digilistan.

Eric Saade är ett av de andra dragplåstren. Han fick sitt första skivkontrakt när han var 15 år gammal. Han har också varit flitig gäst i en rad tv-program som Melodifestivalen, Sommarkrysset, Lotta på Liseberg, Allsång på Skansen med flera.

Augustifamiljen som till vardags är husband i tv-programmet "På spåret" spelade i Åmål förra året. Nu är de tillbaka igen på Hamnkalaset. Bandet består av Daniel Gilbert, Stefan Sporsén, Simon Ljungman, Björn Almgren, Sylvester Schlegel och Jonas Gustavsson.

Som tidigare år kommer det att finnas gott om aktiviteter i området. På dagarna blir det en del aktiviter för de yngre som tivoli, dans samt barn- och vattenaktiviteter. Under Hamnkalaset har kommunen också engagerat ett turisttåg som kommer att göra turer runt om i centrum. Det blir också mattält och foodtrucks under kalaset.

Tony Berg

28:e upplagan av Åmåls Bluesfest

Arbetet med att kontraktera artister till sommarens bluesfest i Åmål är klart. I slutet av denna text hittar du årets artister och på de kommande sidorna presenteras några av dem lite närmare.

Två amerikanska akter toppar årets artistuppbåd som också har en trio kanadensiska artister. De amerikanska dragplåstren är Reverend Peyton's Big Damn Band och Eric Bibb.

Sommarens bluesfest äger rum 11-14 juli och nyligen presenterade Åmåls Bluesförening den kompletta listan över årets artister.

– Vi är mycket stolta över att kunna meddela att vi lyckats kontraktera Reverend Peyton's Big Damn Band till sommarens festival, säger bluesföreningens ordförande Christer Nilsson.

En artisttrio som också blev klar ganska nyligen är årets artister i Ruf's Blues Caravan. Det är sångerskan Ina Forsman som besökt Åmåls Bluesfest två gånger tidigare, sångerskan och keyboardisten Katarina Pejak samt sångerskan och gitarristen Ally Venable.

En artist som inte gästat Åmåls Bluesfest tidigare är Anthony Gomes, en av tre kanadensiska akter vid sommarens festival. Anthony är född i Kanada och bor numer i St. Louis i USA. Det är en man med stort engagemang. Förutom att ge ut skivor och turnera som artist är han författare och mycket engagerad i välgörenhet. han gick ut med toppbetyg från University of Toronto, har givit ut boken "The Black and White of Blues" och jobbar mycket med välgörenhet. Stilmässigt bjuder Anthony Gomes på en ganska rockig och medryckande blues med gitarrspel som svänger alldeles utomordentligt tillsammans med en röst som har den där krispiga strävheten som gör att man kan tro på de mest fantastiska historier man får berättat för sig.

Bluesfestens andra kanadensiska akt är soulsångerskan Dawn Tyler Watson och hennes band. JW Jones och hans band gör sedan den kanadensiska trion komplett.

Ännu en kvinnlig artist som rör sig i soulgenren är Marie Chain från Tyskland som säkert kommer att bli en ny spännande bekantskap för Åmålspubliken. Från Norge kommer bandet Pristine med sångerskan Heidi Solberg i spetsen. Danmark bidrar med HP Lange band och The Hoopleheads.

Bland de svenska akterna märks Top Dogs som i år firar 10-årsjubileum som band. Bandet har gästat Åmåls Bluesfest flera gånger tidigare, ofta som kompband till något större internationellt namn, men i sommar är det Top Dogs som gäller.

Baskery, Clas Yngströms Blue Devils, Lollo Gardtman med Mr Bo & The Voodooers är andra bekanta namn. Ett spännande band med framtiden för sig som visar upp sig på Åmåls Bluesfest i sommar är Patrik Jansson Band

Ett annat band som gästat Åmål flitigt de senaste åren är Alabama Lovesnakes med sångaren och gitarristen Claes Nilsson i spetsen. Bandet har byggt sig en trogen publik på bluesfesten och gör sällan någon besiken.

Det är kanske inte så många lokala band på sommarens bluesfest men Fat Bull finns i alla fall med. Hans band kommer att göra två spelningar under festivalen.

– Vi tycker att vi fått till ett riktigt bra artistuppbåd inför sommarens festival, säger Thord Gårdebratt vice ordförande i bluesföreningen.

Tony Berg

Årets artister på Åmåls Bluesfest
Reverend Peyton's Big Damn Band (USA), **Eric Bibb** (USA), **Anthony Gomes** (CAN), **Dawn Tyler Watson** (CAN), **JW Jones** (CAN), **Ruf's Blues Caravan: Ina Forsman** (FIN), **Katarina Pejak** (SRB) **& Ally Venable** (USA), **Marie Chain** (D), **HP Lange Band** (DK), **The Hoopleheads** (DK), **Pristine** (NO), **Baskery, Lollo Gardtman & Mr Bo & The Voodooers, Claes Yngström & Blue Devils, Top Dogs Deluxe, Patrik Jansson Band, Fat Bull , Alabama Lovesnakes, Karin Rudefeldt & Doctor Blues, Tove Gustavsson Band, Blue Wheel, Erika Baier & The Business, Freddie Nyström Band, Slidin' Slim, Wandering Peggy, Stefan Dafgård & Tommy Trumma, Fredrick Karlsson & Jan-Anders Andersson, Hot Dog Taylor**

Katarina Pejak, Ally Venable och Ida Forsman är trion på årets Ruf's Blues Caravan-
Foto: Sharik Derksen

Breezy Peyton, Max Senteney och Reverend Peyton lämnar ingen oberörd. **Foto: Tyler Zoller**

Reverend Peyton en sann missionär

Det finns flera sätt att slå igenom som artist. Man kan vara med i en tv-såpa, blir stor på nolltid och bortglömd lika fort, eller så kan man gå den långa vägen. Det gjorde Reverend Peyton och hans band.

Det tog drygt tio år där han och bandet ofta gjorde runt 300 spelningar per år. Men det har gett resultat. Idag har Reverend Peyton's Big Damn Band en stor skara följare, främst hemma i USA, men fansen blir allt fler i Europa också.

Förutom att spelningarna inte behöver vara riktigt lika många längre eftersom gagerna går upp så har de ett eget familjeägt skivbolag.

Räkna med full ställ från början till slut på bandets båda framträdanden under Åmåls Bluesfest. På scen levereras musiken utan krusiduller, som ett ostoppbart godståg rullar Reverend Peyton's Big Damn på från första låten. Förutom Reverend Peyton själv, som spelar gitarr och sjunger består bandet av hans fru Breezy Peyton på tvättbräda och Max Senteney på trummor.

Reverend Peyton har ett fingerspel och en rytm som gör hans gitarrspel lätt att känna igen efter ett tag. Han har spelat sedan innan han blev tonåring och så länge det finns strängar kan han spela det. Spelar ingen roll om det är en gammal klassisk National Resonatorgitarr, en cigarrlådegitarr, oljekannegitarr eller ett hagelgevär! Jo, det är sant, bara att ta en titt på youtube.

Han och hans trio har spelat med några av de allra största inom dagens deltablues och Hill countrymusik däribland David "Honeyboy" Edwards, och Åmålsbekantingarna T-Model Ford och Robert Belfour. Flera av dem var mycket nära vänner till Peyton och hans familj, T-Model Fords sonson ser Reverend Peyton som sin farbror.

Deras still kan kanske bäst beskrivas som countryblues, det finns lika mycket ZZ Top som Bukka White, med ett stänk av lite country.

På trions senaste album "Poor until payday" ville bandet ha ett sound som påminner om gamla inspelningar från Stax, Chess och Sun Records. Reverend Peyton skapade detta genom att spela sin National Steel Resonator, en 1949 Harmony Archtop, en 1954 Supro Dual Tone och en 1955 Kay Speed Demon genom en 1949 Supro förstärkare. Allt spelades in i ett och samma rum med så få mickar som möjligt. Så lite läckage kan skönjas, men gör bara albumet bättre, det känns levande och naturligt. Nu räcker det inte bara med gammal teknik, bandet måste också leverera och det gör de, med råge.

Till vardags bor Reverend och Breezy med sin familj i Indiana, USA, ett stenkast från bluegrasslegendaren Bill Monroe. Familjens hem ligger innbäddat bland nationalparker och stora skogar, precis som de vill ha det.

– Jag tror att Reverend Peyton kommer att bli något nytt och spännande för en stor del av vår publik. Trion är verkligen något utöver det vanliga, säger Thord Gårdebratt, vice ordförande i Åmåls Bluesförening.

Tony Berg

Dawn Tyler Watson blev första kvinna på 25 år att vinna International Blues Challenge i Memphis. **Foto: L. Colman**

Dawn Tyler Watson gick den långa vägen

Ett av de stora namnen på årets bluesfestival är Dawn Tyler Watson från Kanada. En artist med en fantastisk röst som haft en tuff väg till framgång.

Som så många andra musiker började Dawn Tyler Watson sin musikerbana i musikskolan. Hennes uppväxt var dock inte helt lätt. Hon föddes i England, men växte upp i Ontario. Det var mycket strul hemma så som 13-åring bestämde sig Dawn för att hoppa av skolan och rymma hemifrån. Det följde en jobbig tid, men hon gav inte upp och kunde till slut ta examen från jazzprogrammet på Concodia-universitetet i Montreal, Kanada 1994.

Med sin egen jobbiga uppväxt i minnet har hon engagerat sig för unga genom att coacha barn och ungdomar som sjunger. Hon gör även workshops i sång och improvisation och när tid finns sjunger hon gärna på äldreboenden runtom hemma i Montreal.

Några år senare fick hon chansen att vara med på en samlingsskiva som Montrealbolaget Preservation Records skulle ge ut. Dawn fick med tre låtar varav två var hennes egna på albumet som fick namnet ”Preservation Blues Revue”. Det i sin tur gjorde att hon fick chansen att spela på världsberömda Montreal Jazz Festival.

Det tog inte många år innan Dawn Tyler Watson ansågs vara en av de riktigt stora inom bluesen i Montreal.

2001 kom hennes första album, ”Ten dollar dress” som togs emot mycket väl av kritikerna. Hon har vunnit flera utmärkelser inom den kanadensiska bluesen däribland tre Maple Blues Awards, nio Quebec Lysepriser, ett Screaming Jay Hawkins-pris för bästa liveakt och Trophee France Blues.

Den största utmärkelsen fick hon emellertid 2017 då hon tillsammans med Ben Racine Band tog förstaplatsen i International Blues Challenge i Memphis, Tenneessee. Det var första gången på 25 år som en kvinna vann tävlingen som är den mest prestigefyllda inom bluesvärlden.

Förutom en fantastisk närvaro på scenen och en likaledes fantastisk röst blandar hon blues, soul, jazz och gospel på ett sätt som känns helt självklart. Framgångarna har inneburit att allt flera, över hela världen, fått upp ögonen för Dawn Tyler Watson och hennes band.

– Vi är stolta och glada över att kunna presentera Dawn Tyler Watson Band på Åmåls Bluesfest i sommar. Vi är säkra på att hon kommer att bli en publikfavorit, säger bluesföreningens vice ordförande Thord Gårdebratt.

Tony Berg

Eric Bibb på Åmåls gator vid bluesfesten 1993.
Foto: Tony Berg

Eric Bibb – en av de riktigt stora

Eric Bibb är tillbaka på Åmåls Bluesfest. Söndag 14 juli står han på scenen i Kulturmagasinet. Han har genom åren byggt upp en stor skara följare och har alltid levererat på topp vid sina spelningar i Åmål.

Eric Bibb kommer från ett hem fyllt av musik. Hans pappa var blues- och folksångaren Leon Bibb och familjen växte upp i Queens i New York. Första gitarren fick Eric när han var sju år gammal. Familjens hem hade ofta besök av kända musiker. 1962 var Bob Dylan på besök i hemmet i samband med en fest. Detta var precis efter att Dylan spelat in albumet "Blowin' in the wind" som släpptes året efter.

Eric hade redan gått och lagt sig, men fick höra att Bob Dylan skulle komma till festen, så det var omöjligt att somna för den unge Eric.

När han fick reda på att Dylan anlänt klädde han på sig och gick ned och hälsade och berättade att han var en stor beundrare och också spelade gitarr. Bob Dylan tog sig tid och pratade med den unge Eric och gav honom några tips inför framtiden.

Eric växte upp i ett USA där rasmotsättningarna var stora och de svarta hade det tufft. Efter ett tag flyttade Eric Bibb till Paris och i slutet av 1970-talet till Sverige. Under åren sedan han kom till Sverige har han byggt upp en stor och trogen skara lyssnare.

Första gången jag hörde Eric Bibb var på en musikkväll i Fröskog gamla skola någon gång i början av 1990-talet arrangerad av Fröskog Kulturförning och Bocklarud Blues Mission. Det var en sådan kväll där man åker hem med ett fånigt leende på läpparna. Nils Lönnsjö var den drivande kraften bakom bokningen och Eric bodde hemma hos Nils och hans familj i Bocklarud.

Han var också med och spelade på den andra upplagan av Åmåls Bluesfest i Örnäsparken 1993. Sedan dess har det blivit ett antal spelningar i Åmål. Redan de första gångerna jag hörde honom spela förvånades jag över att han inte var mer känd. En mycket duktig gitarrist med en sammetslen röst som utstrålade något lite utöver det vanliga.

Men med sitt andra riktiga album, "Spirit & The Blues" 1999 fick han något av ett genombrott. Inspelningen gjorde Eric och de andra musikerna rättvisa. Nyanserna i musiken och låtarna kom fram på ett fantastiskt sätt. Efter det har det blivit ett stort antal album till och idag är Eric Bibb ett riktigt stort namn världen över, med all rätt.

Eric Bibb vid Åmåls Bluesfest 2008. **Foto: Tony Berg**

– Det är roligt att vi åter har Eric Bibb med på Åmåls Bluesfest, säger bluesföreningens ordförande Christer Nilsson.

Eric kommer att spela på söndagens gospel under bluesfesten. Det blir enda framträdandet denna gång.

Tony Berg

BASKERY RULES

Idag kommer systrarna Bondesson inte ihåg hur allt började, men i slutet av tonåren bildade de bandet The Slaptones med pappa Janåke. De hann med två album, ”Simplify” och ”Amplify” innan bandet lades ned och systrarna startade Baskery 2006.

Greta, Stella och Sunniva Bondesson utgör Baskery och det är ett band som inte är helt lätt att stoppa in i ett fack. Det är också trions styrka, det är inte lätt att hitta några andra band som känns besläktade. De har ett ganska rått och tufft sound där en stor del av inspirationen har hämtats från country- och bluesgenrerna. Själva kallar de sin musik med ord som Killbilly, banjopunk eller mudcountry.

Sättningen är kontrabas, akustisk gitarr, distad slide-banjo, elgitarr och trummor kryddat med systrarnas fantastiska stämsång och attityd.

Debutalbumet, !Fall among thieves” 2008. Det är inspelat live i Decibel Studios med Lasse Mårtén som producent. Han har även jobbat med artister som Pink och Kelly Clarkson med flera). Inspelningstekniken är direkt lånad från legendariska studios som Sun Studios och Muscle Shoals där allt är inspelat i en tagning utan pålägg i efterhand. De flesta låtarna sattes på första eller andra tagningen, vilket ger en fantastisk dynamik till musiken.

Debutalbumet fick ett bra mottagande och det har sedan fortsatt med de följande albumen ”Little Wild Life”, ”Coyote & Sirens” och ”Live & Forever” som är en live-dvd. ”Coyote & Sirens” finns även utgiven som vinyl

Systrarna har alltid haft koll på vad de gjort och även sett till att ha ett eget förlag och produktionsbolag, Mother Tarantula/Spiderling.

De har också fått stöd av Svenska Konstrådet som har som mål att bevara unik konst och musik, och där har Konstrådet verkligen hittat rätt.

Baskery har turnerat runt om i världen, och spelat på festivaler som Glastonbury, Shrewsbury Folk Festival i Storbritannien samt de amerikanska festivalerna SXSW, Portland Waterfront Blues Festival, California World Fest USA), Four Corners Folk Festival samt i Kanada, Australien och Europa.

2015 turnerade bandet i Europa och Nordamerika med Robbie Williams. De har även varit på turné med Gary Clark Jr och Brandi Carlile.

Att Baskery haft dessa framgångar är inte konstigt. Albumen är riktigt bra, men det är på scen som Baskery är som allra bäst. En ren rå energi som bara pulserar ut, ibland som ett ostoppbart ånglok för att i nästa stund vara sprött, sårbart och vackert.

Må vara att Baskery kanske inte är ren blues, men bluesen finns där lika mycket som countryn, rootsmusiken, punken och... ja, det är som sagt inte lätt att beskriva Baskerys sound, så kom och lyssna. **Tony Berg**

Foto: Jiro Schneider

SWEDENS #1 INTERNATIONAL BLUES EVENT SINCE 1992

ÅMÅL's Blues Fest

The 28th Annual

July 11-14th 2019

Reverend Peyton's Big Damn Band

Eric Bibb / Anthony Gomes

JW Jones / Dawn Tyler Watson

Ruf's Blues Caravan

Ina Forsman / Katarina Pejak / Ally Venable

HP Lange Band / Marie Chain

Bert Deivert & Libby Rae Watson

Pristine / The Hoopleheads / Baskery

Lollo Gardtman & Mr Bo & The Voodooers

Claes Yngström & Blue Devils / Fat Bull

Top Dogs Deluxe / Patrik Jansson Band

Slidin' Slim / Alabama Lovesnakes

Karin Rudefeldt & Doctor Blues

Tove Gustavsson Band / Blue Wheel

Wandering Peggy / Hot Dog Taylor

Erica Baier & The Business

Freddie Nyström Band

Stefan Dafgård & Tommy Trumma

Fredrick Karlsson & Jan-Anders Andersson

Info: www.bluesfest.net • info@bluesfest.net

Blues Office: +46 (0)532-713 98

Med reservation för ändringar. Arrangör: Åmåls Bluesförening. Medarrangörer: Åmåls kommun • För Åmål i Centrum

ticketmaster.se

I huvudet på en låtskrivare

Hanna
LÖWENBORG

Åmålstjejen Hanna Löwenborg debuterade förra månaden som sångerska i projektet The Waked med låten ”All for you” som på bara tre dagar fick 23 000 lyssningar på Spotify.

Nu jobbar hon vidare med sitt eget material som förhoppningsvis kommer att ges ut i någon form i höst.

För alla som känner Hanna Löwenborg så är det ingen överraskning att hon valde att syssla med musik.

– Jag har alltid sjungit och spelat, både mamma och pappa håller på med musik, säger Hanna.

Pappa och mamma är Stefan och Britta Löwenborg som har duon Partybyrån ihop. När Hanna var elva år skrev hon sin första låt, ”I hope, I hope” som hon dessutom deltog i Musikskolans Lilla Melodifestivalen med – och vann. Det gav givetvis blodad tand så hon skrev en låt till nästa års festival också, men då blev det ingen Melodifestival.

– Det var för få anmälda så det blev inställt, det var tråkigt, men å andra sidan så står ju pokalen kvar hemma, det är lite roligt.

Musikskolan och Lilla Melodifestivalen gav Hanna en kick när hon började skriva låtar och uppträda, men när hon ville vidare som låtskrivare och utveckla sitt gitarr fanns det hon sökte inte hos Musikskolan. Det fanns för all del gitarrkurser på Musikskolan men Hanna ville lära sig att kompa sig själv när hon sjöng sina sånger, så hon fick lära sig spela själv.

– Det var egentligen bra att det inte fanns någon gitarrkurs som passade för när jag lärde mig själv fick jag samtidigt ett ganska eget sound på mitt gitarrspelande.

När det gällde låtskrivandet fanns både inspiration och bollplank på nära håll.

– Pappa har en bra känsla för låtskrivande. Han känner när man får en hook som funkar och lärde mig mycket.

Även när det gällde låtskrivandet och soundet på sin musik har Hanna gått sin egen väg.

– Jag vill inte påstå att jag har ett helt eget sound jämfört med vad som hörs idag, men jag hittade ett eget arbetssätt som funkade bäst för mig. Ingen berättade för mig hur jag skulle jobba utan det fick jag välja själv.

När det var dags för gymnasiet sökte hon till det musikestetiska programmet, men det var bara två sökande, så det blev ingen estetisk musikinriktning när Hanna började gymnasiet.

– Jag valde samhällsprogrammet och lade till musik, men jag hittade inte riktigt vad jag sökte i musikprofilen. Det var mycket ensemble med rock och visor, inte riktigt vad jag ville spela. Men jag lärde mig trots allt en del, bland annat utvecklade jag min sångteknik och lärde mig sjunga med magen. Man lärde sig också att ta sig igenom låtar man inte gillar.

Det som Hanna saknade på musikprofilen var chansen att få förkovra sig i den typ av musik som hon gillar till vardags.

– Jag hade önskat att ensamble- och sånglektionslåtarna var mer moderna, låtar från topplistan eller från större moderna artister som exempelvis Kygo, Astrid S och Dua Lipa.

Under tiden på gymnasiet passade Hanna på att söka till Idol när uttagningarna var i Åmål. Det gick ganska bra, men hon gick inte vidare. Domarna tyckte att hon var lite ung och när de fick reda på att hon tyckte om att skriva låtar föreslog de att hon skulle söka nästa år och då med en egen låt.

Sagt och gjort. Ett år senare var det dags för uttagning i Göteborg – då var Hanna på plats med den egna låten ”Precious little girl”. Denna gång gick det bättre, Hanna gick vidare och fick många uppmuntrande ord från domarna. Quincy Jones III sade att hon skrivit en hitlåt, Fredrik Kempe blev tårögd och gillade låten skarpt. Det gick bra och Hanna hängde med till topp 20 innan det blev respass. Hela resan med Idol var en fantastisk upplevelse för Hanna, men efter att ha blivit utslagen var det tufft.

– Först fick man gå i nästan ett halvår och inte berätta för någon hur det gått. Dels att inte få dela med sig av glädjen och det roliga man varit med om samtidigt som jag kände en stor tomhet när det var över.

Idolteamet hade varnat deltagarna för att det skulle komma att kännas tomt när det var över och att vissa även kanske skulle bli lite deprimerade.

– Det var stora kontraster. Först var det Idol, vi var på Nyhetsmorgon, gjorde press och övade hela tiden med mycket folk runt omkring, sedan var det plötsligt över. Då rörde jag inte gitarren på tre-fyra månader.

Under tiden efter Idol hade Hanna också bestämt sig för att inte bli artist, hon skulle jobba bakom scenen, framförallt som låtskrivare.

– Alla på Idol var så duktiga och jag tyckte inte att jag räckte till. Jag visste att om jag skulle bli artist måste jag själv skriva bra låtar, annars skulle jag inte få några.

Hanna fortsatte skriva låtar och åkte även på ett låtskrivarcamp i december året efter att hon slutade gymnasiet. Där skrev man låtar under dagarna och framförde dem på kvällarna. Att se och höra andra göra samma saker gav inspiration samtidigt som hon fick mycket beröm för sin sångröst när hon framförde sina låtar.

– I samband med det låtskrivarcampet och de positiva kommentarerna jag fick om min sång kom samtidigt glädjen till musiken tillbaka.

För ungefär ett år sedan tog hon studenten och sökte efter det in på Musikskolan Ingesund på en distanskurs för låtskrivare, musikproducent och entreprenör. Det har blivit mycket musik för Hanna de senaste två terminerna, men att plugga på distans kräver mycket disciplin. Det gäller lägga den tid som behövs på studierna även om annat kanske lockar ibland.

– Det jag saknar med att plugga på distans är att gå iväg till skolan och ibland även att ha några klasskompisar att diskutera med.

Tillsammans med Jakob Bengtsson från Lomma har Hanna skrivit och producerat låtar som kommer att släppas framöver under Hanna Löwenborgs namn.

– Han har lärt mig mycket om produktion med en modern touch och jag tycker vi är ett bra team som kompletterar varandra.

Men det finns redan nu musik ute med Hanna som sångerska. Det är ett projekt som kallas The Waked som producerats och skrivits av ett musikkollevtiv från Karlstad och Stockholm. Musiken är elektronisk tropical dansmusik. I kollektivet finns Per Lidén (Da Buzz) och Fredrik Sonefors som skrivit låtar till artister som Norlie & KKV och Måns Zelmerlöw.

Hanna Löwenborg framför sin egna låt "I hope I hope" i Lilla Melodifestivalen i Karlbergsaulan den 12 mars 2010. Hanna vann hela tävlingen och samtidigt föddes tankarna på att bli låtskrivare på allvar. **Foto: Tony Berg**

– Lite roligt ändå att man går från att inte alls tro på sin sångförmåga till att sjunga i ett projekt med några av de bästa låtskrivarna i Sverige, ler Hanna.

Per Lidén har ett eget förlag, Ocean Music Group, som Hanna nu fått bra kontakt med. När de gäller Hannas egna låtar trodde hon länge att det mest skulle handla om singer/songwritertraditionen, men det har blivit mycket tropical house, men när det gäller hennes egna låtar är det mer elektronisk pop.

– För mig är inte det viktigaste vilken genre eller ett sound det handlar om. Det viktigaste är att det är bra melodier.

19 april släpptes låten "All for you" med The Waked och på bara tre dagar hade den 23 000 lyssningar på Spotify. Tio dagar senare var 60 000 passerat. Nästa mål var att få 100 000 lyssningar och därefter en miljon. När vi publicerade magasinet låg antalet lyssningar på 340 940

– När man ser en låt man sjunger presenteras på Spotifys New Music Sweden-lista känns det stort. Att finnas på samma lista som en lång rad stora artister är roligt.

Att låten gjort så bra ifrån sig är extra roligt för alla inblandade.

– Jag älskar att drömma, men vill också ha realistiska mål. Jag tycker inte att det är så roligt att trubadura. Men jag hoppas att det kommer att gå bra för mina egna låtar, det skulle vara roligt att få sätta ihop ett band och spela live.

Hanna skriver låtar både på svenska och engelska. Låtarna på svenska hoppas hon kunna pitcha till svenska artister. När det gäller de engelskspråkiga låtarna vill hon göra något av själv, men ibland kan Hanna få en känsla av att låten ifråga skulle passa någon annan artist.

Efter Ingesunds vill hon gärna fortsätta med musik och som låtskrivare.

– Det är så mycket man behöver kunna förutom själva låtskrivandet när man ska jobba med detta, där har utbildningen på Ingesunds varit otroligt nyttig. Det finns mycket man behöver ha koll på, såsom vilken procent av intäkterna man ska ha som låtskrivare. Det finns fyra olika sätt att tjäna pengar på men låt. Som låtskrivare, producent, musik och sångare. Sådant hade man ingen aning om före utbildningen.

Ska man tjäna pengar på låtskrivandet kräver det att man har känslan för vad folk gillar och hur det ska låta. Alla som känner Hanna vet att det finns en målmedvetenhet som tillsammans med musiken som rinner i blodet mycket väl kan vara det som behövs för att bli en etablerad och framgångsrik låtskrivare. Det skulle inte förvåna mig om Hanna Löwenborg kommer att förverkliga sina drömmar.

Tony Berg

Från en tysk och en katt till slutsålt

Packmopedsturnén rullar igen

Vad hände 1992? Inget särskilt är kanske första tanken, men ingenting kan vara mer fel. John Gotti, ledare för maffiafamiljen Gambino döms till livstids fängelse utan möjlighet till benådning. Bill Clinton blir USA:s 42:a president. Los Angeles drabbas av raskravaller efter att de poliser som året innan misshandlat afro-amerikanen Rodney King förklaras oskyldiga av en helvit jury.

Under de fem dagar som kravallerna brändes och plundrades mängder av butiker och företag och 60 personer miste livet. Sovjetunionen upplöstes officiellt och Birgit Friggebo försökte få ungdomar i Rinkeby att sjunga "We shall overcome", det gick ju sådär.

Danmark vinner fotbolls-EM i Sverige och Jan Ove Waldner blir olympisk mästare i Barcelona. Åmåls Bluesfest föds och i Västra Ämtervik sitter Göran Samuelsson och funderar på hur han ska få pengar till hyran. Efter lite funderande bestämmer han sig för att göra en Värmlandsturné med sin packmoped.

Sagt och gjort. Göran lastade packmopeden full med tält, sovsäck, gitarr och allt annat som behövdes för en sväng i Värmland. Därmed var Packmopedsturnén född. Idag känner vi turnén som en tillställning som drar mycket folk Värmland och Dalsland (Åmål) under turnén, men så var det inte riktigt i början.

– Vid första spelningen i Gräsmark bestod publiken av en tysk och en katt, skrattar Göran Samuelsson, men skam den som ger sig.

Med åren växte turnén och snart blev det både gästartister och band och under en lång rad av år var det ett riktigt stort sällskap som åkte runt. Men sedan sade Göran Samuelsson stopp, det hade blivit för stort och var inte lika roligt längre.

– Jag behövde backa bak lite, andas och få lite distans.

Några år senare var suget tillbaka och Packmopedsturnén gjorde comeback. Efter återkomsten har grundreceptet varit detsamma, ett fantastiskt kompband och intressanta gästartister. Likadant blir det i år. Bandet består som så många gånger tidigare av Bengan Blomgren, gitarr, Bengt Bygren, keyboards, Nikke Ström, bas och Dan Magnusson på trummor. När det gäller årets gästartister är de tre, Anders Lundin, Jenny Silver och Christina Kjellsson.

Grunden i Packmopedsturnén är givetvis Göran Samuelsson. Efter snart tre decennier på vägarna och med femton album i bagaget är Göran Samuelsson en rutinerad herre på scenen. Hans låtar bjuder ofta på fantastiska texter inlindade i allt från traditionella visor till både blues och rock. Alltid med själva berättelsen i centrum. Göran är dessutom en rolig snubbe och drar ofta ned skratt och applåder med sitt mellansnack.

Görans senaste album "Stad och land" släpptes 2016, därefter kom singlarna "Låtsasvärld" och "Nattljus", den senare

Årets laguppställning på Packmopedsturnén, från vänster Jenny Silver, Dan Magnusson, Bengt Bygren, Göran Samuelsson Christina Kjellsson, Anders Lundin, Bengan Blomgren, Benjamin Samuelsson och Nikke Ström.. **Foto: Peter Bäcker**

hösten 2018. Nu i vår har arbetet pågått med kommande album som har arbetsnamnet "Varitioner i C" och tanken är att det nya albumet ska gå att köpa vid sommarens turné.

Anders Lundin är kanske mest känd som programledare i tv och radio, men musicerandet har funnits med honom genom hela livet. Han har skrivit text och musik till flera barnprogram och det har även resulterat i fyra grammisnomineringar. Nu är det inte bara barnmusik som gäller för Anders Lundin han har bland annat skrivit text och musik till krogshowen R.E.A.. Han har skrivit låtar åt Rigmor Gustafsson och tidigare i år släpptes hans andra album. Ett och annat smakprov på från nya plattan blir det säkert.

Jenny Silver slog igenom som sångerska i dansbandet Candela i början av 1990-talet. Senare sjön hon i rockbandet Holden och spelade då på klassiska scener som CBGB's i New York och The Troubadour i Los Angeles. Holden ger dessutom Jenny en koppling till Åmål då bandet hade kontrakt med skivbolaget Dead Frog Records där den engelske Åmålsbon Peter Emery var en av de drivande krafterna. Andra artister hon spelat med under åren är Totta Näslund, Thorsten Flinck, Downliners Sect, Emrik Larsson, Åsa Jinder och Lustans Lakejer, för att nämna några. Hon har också medverkat i flera musikaler och varit programledare i tv.

Christina Kjellsson växte upp i Handsjöbyn i Rätans församling i Jämtland. Sedan början av 1980-talet är hon bosatt i Göteborg. Skivdebuten skedde 1994, sedan har det blivit ytterligare en handfull album. Christina är en mästare när det gäller texterna. Hon har ett sätt att skriva texter som känns helt självklart när man hör låtarna, men som inte är lätt att skapa. Allt är inte alltid vad man tror det är, ofta upptäcker man små lätt dolda underfundigheter och ordvändningar, ofta med en stor portion av humor.

Med tanke på hennes språkliga kunskaper är det heller ingen överraskning att Christina också är en uppskattad författare.

2004 förärades hon med både Olrogpriset och Fred Åkerström-stipendiet. 2014 fick hon Göteborgs stads kulturpris och året efter Svenska Vispriset.

Tony Berg

Packmopedsturnén 2019
Fredag 5/7 Segmon, Folkets Park
Lördag 6/7 Åmål, Kupén
Söndag 7/7 Sillerud, Hembygdsgården
Måndag 8/7 Karlstad, Café August
Tisdag 9/7 Kristinehamn, Ölme diversehandel
Onsdag 10/7 Filipstad, Hennickehammars Herrgård
Torsdag 11/7 Lakene, Lovisebergs Herrgård
Fredag 12/7 Torsby, Sahlströmsgården
Lördag 13/7 Västra Ämtervik, Gamla landsvägen 21

På skivtallriken

Lisa Gustafsson
Åmål

Vad lyssnar du mest just nu?
Just nu lyssnar jag mycket på Molly Sandén, men även Vigiland, Veronica Maggio och Calvin Harris.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
Jag tror det var Darin ”The Anthem”
Och vart köpte du den?
På Åmåls Bokhandel eller Preem, kommer inte riktigt ihåg.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
Roxettes ”Crash! Boom! Bang!”
Bästa partyplattan för lördag kväll?
Guns N’ Roses: ”Appetite for destruction”
Bästa söndagsplattan?
Något lugnare typ Pink Floyd! Det får bli ”Money”

Peter Nilsson
Åmål

Vad lyssnar du mest just nu?
Just nu lyssnar jag en hel del på John Mayer och den typen av musik.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
Det var Led Zeppelins ”Houses of the holy”
Och vart köpte du den?
I Åmål på Elbyrån, eller om affären hette Samuelssons, kommer inte riktigt ihåg.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
The Beatles – men olika hela tiden, idag är det ”Revolver” som gäller.
Bästa partyplattan för lördag kväll?
Status Quos ”Hello”, det var i alla fall den som oftast låg kvar på skivtallriken dagen efter det var fest, på den gamla goda tiden.
Bästa söndagsplattan?
Det är Donald Fagens ”The Nightfly”

Foto: Joel Hervall

Maddox Street
Ultraviolet
(Kobalt)

Hört talas om Maddox Street? Bandet alltså, inte gatan i London. Dylan Brock bildade bandet 2011, och namnet togs just från gatan i London. Anledningen var att det var gatan där The Rolling Stones hade sitt första officiella kontor och på samma gata spelade The Beatles in i Chappell Recording Studios. Den första sättningen av bandet splittrades ganska kort efter bildandet, men Dylan Brock fortsatte skriva låtar och hade redan klart för sig hur han ville ha bandet.

2013 träffase Dylan trummisen Micael Karlsson som provspelade och allt föll på plats direkt. 2014 spelade bandet in sitt första album som släpptes digitalt. Micael föreslog att de skulle testa organisten Gabriel Glamheden och den som hört bandet inser att det inte fanns någon annan lösning än att ta med honom i bandet. Sedan gjordes kvartetten komplett av Åmålssonen Albin Östlund på bas.

2016 började bandet arbeta med abumet "Ultraviolet" med Pedro Ferreira som bland andra jobbat med The Darkness, Coldplay och Meatloaf, därmed fanns också förutsättningar för ett bra resultat – och det blev fantastiskt.

Maddox Street har hämtat sin inspiration från band som Led Zeppelin, Jimi Hendrix, Pink Floyd, The Who, Canned Heat, The Rolling Stones, Deep Purple, Rival Sons och Jet med flera utan att egentligen låta som en kopia av nämnda band. I grunden är det psykedelisk bluesrock men bandmedlemmarna drar sig inte för att blanda in de influenser och sound de tycker passar musiken.

När jag lyssnade på skivan första gången tyckte den var bra, men det är inget rättvist betyg. "Ultraviolet" är mycket mer än bra. Det är ett fantastiskt album.

Hela bandet är tight och spelar som om de inte gjort annat sedan 1970-talet. Utan att förta insatserna av någon medlem i bandet så måst jag erkänna att jag är helt såld på Gabriel Glamhedens sätt att spela Hammondorgel. Det är inte många som gör detta bättre. Men det är inte bara orgeln. Hela bandet låter fantastiskt. Härligt tunga riff, bra låtar och en riktigt bar produktion.

Öppningsspåret "Wanna be your lover" sätter nivån direkt. Perfekt som förstalåt, för man är fast. Det går liksom inte att låta bli att lyssna vidare. "Come on (get yer' led out)" och "Ultraviolet" ser till att man lyssnar vidare och sedan är det bara att låta det flyta på. Det är lätt att luta sig tillbaka i soffan och bara njuta. Enda avbrottet för oss som lyssnar på vinyl är ju att vi måste upp och vända på skivan, men det är ett litet pris att betala för att fortsätta lyssna på detta album.

Tony Berg

På G

Tony Berg

Tommy Pettersson

Foto: Tony Berg

Det har varit ganska tyst om och från Tommy Pettersson sedan Torgny Melins lades ned. Han har spelat en del med herrar som Denny Jansson de senaste åren på platser runt om i närområdet, men nu händer det saker.

Nyligen presenterades resultatet av ett samarbete med Anders Larsson från Streaplers. Under namnet The Hotrods har de givit ut den rockabillydoftande låten "Mary Lou". Med och spelar på låten är också gitarristen Joakim Rognedal.

Vad det blir av detta projekt är för tidigt att säga, men vill du lyssna på låten är det bara att söka efter The Hotrods på Spotify.

Guttas återförenas

Foto: Anders Kadhammar

Det var ett tag sedan det begav sig och då var Guttas en kvartett. Men torsdag 18 juli är det dags för originalsättningen av Guttas Trio att kliva upp på scenen igen. Det sker på Kupén i Åmål.

Medlemmar i bandet är Pelle Skjervik, gitarr och sång, Thor Anundsson, gitarr och sång samt Thomas Andersson, bas och sång. Trion hann bland annat med att ge ut ett album och spelade en hel del under några år innan andra projekt tog upp allt mer tid för de tre. Repertoaren har kryddats med några nya låtar men stommen finns i det gamla materialet.

Live

Tony Berg

Rich Harper Band, 1/6, Kulturmagasinet, Åmål
Little Steven & The Disciples of Soul, 1/6, Tele 2 Arena, Stockholm
Kris Kristofferson & The Strangers, 1/6, Slagthusets Teater, Malmö
Iris, Qvartett & Emanuel Tägil, 1/6, Not Quite, Fengersfors
Little Steven & The Disciples of Soul, 3/6, Rockefeller, Oslo
Bon Jovi, 5/6, Tele 2 Arena, Stockholm
ZZ-Top, 6/6, Botaniska Trädgården, Uppsala
Pilgrim, 7/6, Kom Musik & Bar, Göteborg
The Eagles, 8/6, Tele 2 Arena, Stockholm
Rhymes, 8/6, Harrys, Åmål
Mark Knopfler, 11/6, Globen, Stockholm
Kurt Vile & The Violators, 11/6, Pustervik, Göteborg
Mark Knopfler, 12/6, Scandinavium, Göteborg
Robert Plant, 13/6, Gröna Lund, Stockholm

Foto: Søren Rønholt

Thorbjörn Risager & Emil Balsgaard Duo, 13/6, Restaurang Ester, Kungsbacka
Sting, 17/6, Gröna Lund, Stockholm
Patti Smith & Her Band, 19/6, Waterfront festival, Stockholm
Stone Temple Pilots, 19/6, Gröna Lund, Stockholm
Bob Dylan, 28/6, Scandinavium, Göteborg
Men At Work, 28/6, Pustervik, Göteborg
Jacob Karlberg, 29/6, Harrys, Åmål
Bob Dylan, 30/6, CCC, Karlstad
Robert Plant, 2/7, Fredrikstens fästning, Halden, Norge
Lauryn Hill, 2/7, Dalhalla, Rättvik
Iggy Pop, 3/7, Dalhalla, Rättvik
Xavier Rudd, 5/4, Pustervik, Göteborg
John Fogerty, 8/7, Dalhalla, Rättvik
Manu Louis, 9/7, Not Quite, Fengersfors
John Fogerty, 10/7, Liseberg, Göteborg
Whitesnake, 10/7, Furuviksparken, Furuvik
Cory Henry & The Funk Apostles, 10/7, Pustervik
Hammerfall + Mustach, 20/7 , Dalhalla, Rättvik
José Gonzalez, 21-22/7, Slussens Pensionat, Henån
New Order, 24/7, Dalhalla, Rättvik
Pernilla Andersson, 25-26/7, Slussens Pensionat, Henån
Kebnekajse + Abramis Brama, 26/7, Nöjesfabriken, Karlstad
Gyllene Tider, 26/7, Dalhalla, Rättvik
Louise Hofftsten, 29-30/7, Slussens Pensionat, Henån
Ulf Lundell, 30/7, Dalhalla, Rättvik
Rival Sons, 2/8, Storsjöyran, Östersund
Pink, 3/8, Tele 2 Arena, Stockholm
Ziggy Marley, 8/8, Kulturbolaget, Malmö
Dylan LeBlanc, 17/8, Pustervik, Göteborg
Doyle Bramhall II, 29/8, Pustervik, Göteborg
The Hives, Mando Diao, The Sounds, 30-31/8, Dalhalla, Rättvik
Kraftwerk, 30/8, Liseberg, Göteborg
Luke Elliot, 27/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Brad Paisley, 6/10, Hovet, Stockholm
Mannfred Mann's Earth Band, 12/10, CCC, Karlstad
UB40, 26/10, Nöjesfabriken, Karlstad
Alphaville, 8/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Lars Winnerbäck, 21/11, Löfbergs Lila Arena, Karlstad

Foto: Tony Berg

Dan Viktor & Dan Magnusson
Ferlin
(Nacksving)

Dan Magnusson och Dan Viktor har spelat ihop till och från under många år. Dan Viktor har genom åren gjort sig känd som en god tolkare av Dan Andersson och Nils Ferlin. Dan Viktor har varit med i band som Idiotteatern, Spritbaletten, Hydrogenium och Gunnar Källström & Fridens Liljer, med flera, men för det mesta uppträder han under eget namn. Han har gett ut ett tiotal egna album och blivit tilldelad priser som LRF:s Kulturstipendium, Ted Gärdestadstipendiet och Fred Åkerström-stipendiet.

Dan Magnusson känner vi till som trummis i en rad Åmålsband men på senare år är det kanske mest som trummis åt amerikanen Seasick Steve som Dan gjort sig känd. Han har spelat i en rad band och även kompat många stora internationella namn.

Båda två kan beskrivas som lätt vrickade, men på ett skönt sätt. Man vet aldrig riktigt vad man kan förvänta sig innan man hört en skiva eller varit på en konsert. Ibland får man uppleva en viskonsert, ibland blir det ett helt annat spektakel och detta är en del av tjusningen med denna duo.

På nya albumet de gjort ihop, ”Ferlin”, för övrigt det första under namnet Dan Viktor & Dan Magnusson, tolkar de just Nils Ferlin.

Nils föddes i stadsdelen Klara i Karlstad med hans familj hade rötterna i Dalsland. Ferlin lämnade efter sig ett stort av av texter och dikter. På albumet har Dan Viktor tonsatt elva av Nils Ferlins texter på sitt alldeles speciella och underfundiga sätt.

Projektet föddes faktiskt redan för sju-åtta år sedan. Dan och Dan hade suttit uppe en natt och diskuterat livets alla vedermödor och glädjeämnen. De kom fram till att de båda älskade Ferlins dikter. Ett tag senare, en försommarkväll 2012 satt de in Dan Viktors studio i Västmanland och spelade in de första alstren till albumet. När sedan teknikern avvek insåg de att första sessionen nog var slut. Därefter försvann banden med det inspelade materialet så herrarna fick börja om, men nu är den klar.

Hur är skivan då? Jo, fans av Dan Viktor vet vad de får, och kommer att älska detta. Det är låtar som kräver uppmärksamhet från lyssnaren. Det är ingen skiva man sätter på medan man diskar eller hänger tvätt. Ska man lyssna på ”Ferlin” då ska man lyssna.

Dan och Dan är heller inte rädda för att ta ut svängarna och på detta album släpper de loss ordentligt. Skivan behöver lite tid, men ger du herrarna den tiden kommer du inte att ångra dig.

Tony Berg

Foton: LoEmma Nilsson

Heavy Feather
Débris & Rubble
(The Sign)
Även om Heavy Feather är ett relativt ungt band så består det av musiker de flesta hört talas om tidigare. Bandet består av Lisa Lystam, Mathias Gustavsson, Ola Göransson och Morgan Korsmoe. Lisa och Mathias är båda med i Lisa Lystam Family Band och spelar även ihop i Siena Root. Morgan spelar förutom Heavy Feather även i Kometen och Ola har turnerat med Stacie Collins.

Det är ingen hemlighet att band som Free, Cream och även Lynyrd Skynyrd finns med bland förebilderna och när bandet gjorde sina första spelningar fanns det en del låtar av dessa band på repertoaren.

När bandet släppte ut låten "Where did we go" som aptitretare förstod man att det var något riktigt bra på gång.
Efter att ha lyssnat igenom "Débris & Rubble" ett antal gånger kan jag bara konstatera att det blev ett riktigt bra rockalbum i den lite tyngre skolan. Det andas härligt go hårdrock typ tidigt 1970-tal. Nämnda "Where did we go" är en av mina favoriter. Så självklar med attityd och sound som många gamla rockälskare kommer att ta till sig.

"Dreams" är en annan favorit som fastnade vid första genomlyssningen av albumet och sedan bara växt sig starkare. De tunga gitarriffen från Mathias Gustavsson trycker till där de ska göra det, sedan backar han undan i de lugnare partierna. Men det är egentligen fel att sitta och plocka fram några favoriter, för det skulle nog bara sluta med en lista som täcker i stort sett hela albumet.

Det som kan vara lite svårt att ta in, om man verkligen tar sig en funderare, är att detta skulle vara ett debutalbum. Det känns och låter som att Heavy Feather har betydligt fler år på nacken som band. Jo, det är sant att alla spelar i andra band och är duktiga musiker, men det räcker inte alltid. Det måste finnas en viss kemi mellan medlemmarna i ett band för att det ska bli riktigt bra och genuint – det har Heavy Feather.

Trots att "Débris & Rubble" är ett gediget album som kommer att spelas flitigt i min stereo ett bra tag så känns det ändå som om det är ett band som borde upplevas live, då blir det nog ännu bättre.

Bandet inledde sin första turné på skärtorsdagen på Harry B James i Stockholm. Efter ytterligare två konserter i Sverige under påskhelgen hade bandet sedan tio spelningar inbokade i Spanien och landade hemma i Sverige i början av maj igen. Nu är det bara att hoppas att vi får chansen att se och höra bandet någonstans i Västsverige inom en inte allt för avlägensen framtid.

Tony Berg

Ludwig

Rekommenderad ny musik

Steve Earle & The Dukes
Guy
(New West/Rootsy)
Jag har alltid varit svag för Steve Earles musik oavsett om det är rock, country eller bluegrass, det finns något där som fångar mig.

Detta album är en hyllning till en av hans stora förebilder, Guy Clark, som gick bort för några år sedan.

Steve och bandet tar sig an ett antal av Clarks bästa låtar och gör det på ett fantastiskt sätt.

"L.A. Freeway" är precis lika vacker och betagande som den var när Guy Clark gjorde den. "Desperados waiting for a train", "The Randall knife" och "Out in the parking lot" är andra favoriter på albumet som växer för varje genomlyssning.

Laura Stevenson
The big freeze
(Don Giovanni Records)
Laura Stevensons musik beskrivs ofta som folk, indie och pop, men personligen hittar jag ganska många beröringspunkter till Americana och country och kanske är det därför jag gillar albumet även om det kanske inte är något jag lyssnar på så mycket till vardags.

Den som förväntar sig en rockplatta kommer att bli besviken. Det är en ganska lugn och tillbakalutad skiva.

Singlarna "Living room, NY" och "Value Inn" är två om sorg, kärlek och mörka tankar. Det är texter som när man väl lyssnar på dem engagerar och griper tag i mig. Alla låtar är inte stöpta i samma form, betydligt poppigare och gladare blir det på låten "Dermatillomania" där tempot höjs och texten är mer positiv med glimten i ögat.

På det hela taget är det dock en stillsam platta som passar mycket bättre på söndag morgon än som soundtrack till lördagenskvällens party, för de som nu ägnar lördagen åt party. Ett spännande album som kräver uppmärksamhet från lyssnaren.

Son Volt
Union
(Transmit)
Son Volt har definitivt ett eget sound, det behövs inte många sekunder av en låt för att känna igen soundet eller Jay Farrars röst.

Låtarna är också ett kapitel för sig, de kommer nog aldrig att toppa någon försäljnings- eller radiospelningslista, men de har så mycket mer att säga än det mesta av dagens topplistemusik.

Känslan som infinner sig när man har ett ny platta med Son Volt på skivtallriken är lätt att jämföra med vårens/sommarens första grillkväll, det ger livet en lite extra glädjekick.

Det är bara att lägga skivan på skivtallriken, lägga på nålen, luta sig tillbaka i en fåtölj och bara njuta. Detta är musik somjag uppskattar som allra mest när jag är ensam och bara kan koncentrerar migpå lyssnandet.

Sophie Zelmani
Sunrise
(Reprise)
Jag har alltid varit förälskad i Sophies röst, så spröd och vacker samtidigt stark och självklar. Man behöver inte alltid skrika för att folk ska lyssna.

"Sunrise" är det bästa album jag hört med Sophie Zelmani på många år. Det är sant att det är gjort enligt samma mall som många av hennes tidigare album. Softa och vackra låtar fyllda med berättelser, men det känns som om låtarna är mer välskrivna samtidigt som bandet tar ut svängarna lite mer än vad som gjorts på senare år.

"In control" var den första låten jag fastnade för på albumet, men sedan upptäckte jag den ena låten efter den andra. Efter en handfull genomlyssningar hade några låtar blivit favoriter. Upptempolåten "Only a miracle" är en av dem tillsammans med "Giving God a plan".

Nu känns det återigen som att Sophie är tillbaka på den nivå hon kan och bör vara på. "Sunrise" är ett album med en stor portion feel-good-känsla, en perfekt sommarskiva.

Roxanne
Radio silence
(Rat Pak Records)
Detta är om än ett inte särskilt känt band ingen nykomling. Debutalbumet släpptes 1988 men försvann bara i floden av skivor. "Radio silence" är ett solitt rockalbum med härligt tunga riff med en viss klang av 1980-talets andra häft utan att kännas daterat. Fräscht och väl musicerat, det är bara att hoppas att bandet får den uppmärksamhet det förtjänar denna gång för det är ett bra rockalbum.

Find Me
Angels in blue
(Frontier Records)
En skapelse av den amerikanske sångaren Robbie LeBlanc och den svenske multiinstrumentalisten och låtskrivaren Daniel Flores. AOR-rock så det stänker om det, och som alltid när dessa herrar är inblandade är det otroligt snyggt och välspelat.

Detta är att album för alla er som älskar band som Foreigner, Toto och Journey. Robbie LeBlanc har en fantastisk röst och produktionen är bara löjligt bra. Om det är något negativt skulle det väl vara att albumet kanske har några låtar för mycket. Det finns ett par spår som känns som utfyllnad, men det är det enda negativa.

Crypt Trip
Haze County
(Heavy Psych Sounds)
Har du en plats i hjärtat för band som The James Gang, The Byrds eller The Flying Burrito Brothers. Då kommer julklappen tidigt i år. Detta skulle lika gärna kunna vara ett bortglömt album med 40-50 år på nacken. Det ska också tilläggas att det stundtals är betydligt tyngre än förebilderna, men så självklart och så bra.

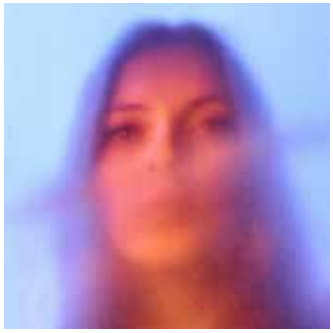

Jade Byrd
Jade Byrd
(Glassnote/Kobalt)
Ett knippe Americana-låtar som gjorda för att ha på spellistan under sommarens många road-trips. För Jades del handlar det mer om den amerikanska södern, men det funkar nog lika bra att lyssna på låtarna även om man får för sig att ta en sväng i våra hemtrakter. Ner med rutan, upp med volymen och styr sedan norrut mot Värmlands mörka skogar.

Don Felder
American Rock'N'Roll
(BMG)
Don Felders betydelse för The Eagles kan inte överskattas. Förutom att han skrev musiken till bandets största hit "Hotel California" är han en fantastisk gitarrist. När sedan Joe Walsh blev medlem i bandet skapades magi med deras tvåstämmiga gitarrsolon.

På sitt senaste soloalbum finns det några riktigt bra låtar som titelspåret "American Rock'N'Roll", "Rock you" och "She doesn't get it" är rockiga spår som håller hög klass. "Sun" är en lugn låt som stundtals andas en hel del The Eagles.

När det gäller musicerandet finns det inte mycket att anmärka på. Dons gitarrspel är lika klockrent som alltid, men rösten är inte lika stark som hos de tidigare kompisarna i The Eagles. Låtskrivandet räcker heller inte hela vägen även om det finns några guldklimpar. Trots det är det ett album som är väl värt pengarna.

Elles Bailey
Road I call home
(Border)
Inledande "Hell or high water" är inte många takter gammal när jag fastnar, det här låter bra, riktigt bra. Efter ett par genomlyssningar har jag redan ett par favoriter. Bluesriffiga "Medicine man" är en av dem. Denna låt blir bättre och bättre varje gång jag hör den.

På "Little piece of heaven" är det inte lika riffigt, men låten har ett lätt poppigt och medryckande tempo och känns som en låt att bli glad till, en positiv kärlekslåt helt enkelt, som inte blir släpig och smörig.

Elles Bailey är en artist jag inte kände till tidigare men kan lätt bli en favorit i framtiden. Albumet växer hela tiden. "Miss me when I'm gone", "Help somebody" titelspåret "Road I call home" och smäktande "What's the matter with you" är andra starka låtar.

Har du inte lyssnat på Elles Bailey ännu är det hög tid att ge henne en chans.

Pink
Hurts 2B human
(RCA/Sony)
Jag är lite kluven till detta album. Jag har alltid hittat en handfull låtar jag gillar på Pinks album. Så är det med detta album också, men det känns som att de låtar som inte tillhör de bästa är svagare än de varit tidigare, eller också är det så att det inte är riktigt samma väg hon valt tidigare.

"Walk me home" var en av de låtar jag fastnade för först. "My attic" fastnar också omgående och det känns att hon menar varje ord i låten. "Happy" är i grunden en riktigt bra låt, men tyvärr överproducerad vilket inte gör Pink rättvisa. Duetten "Love me anyway" där Chris Stapleton gästar glimtar till men lyfter inte helt. Avslutande "Circle game" och "The last song of your Life" är en stark avslutning. "Hurts 2B human" är ett ok album, inte mer.

Danko Jones
A rock supreme
(AFM/Sound Pollution)
Är du redan ett fan av Danko Jones kan du vara lugn, du får precis vad du förväntar dig. "A rock supreme" låter i stort sett precis som hans åtta föregående album. Själv gillar jag den enkla raka powerrocken men det verkar som om detta album går lite på tomgång, eller snarare repeat. Vissa låtar tycker jag mig ha hört tidigare med Danko Jones.

När jag nu gnällt lite så ska jag också erkänna att det finns några låtar på albumet som jag gillar riktigt ordentligt. "Dance Dance Dance" är en av dem, "Lipstick city" är gjord enligt Danko Jones standardmall 1A, konstigare än så behöver man inte göra det. Albumets bästa låt är "You got today" och kanske är det för att det är den som skiljer sig mest från det traditonella Danko Jones-stuket.

"A rock supreme" är inte nyskapande, men kan absolut få fart på lördagsfesten.

JJ Cale
Stay around
(Because music)
JJ Cale, som gick bort 2013, tillhörde kanske inte de mest kända rockmusikerna, men han är likafullt en av de riktigt stora, inte minst om man lyssnar på den långa rad av musiker som hyllat JJ Cales låtskrivande, gitarrspel och sound. Albumet innehåller 15 tidigare outgivna låtar. Materialet har sammanställts av Cales änka Christine Lakeland Cale och hans tidigare manager Mike Kappus.

JJ Cale har skrivit alla låtar på albumet förutom "My baby blues" som är skriven av Christine. De spelade in den tillsammans i Bradley's Barn studio 1977, samma år som de träffades.

Albumet är fullt av skönt behagliga låtar. Det känns lite som om man fått ynnesten att sitta med när JJ Cale sitter och spelar sina låtar, ibland ensam ibland med lite kompisar. Normalt hittar jag ofta några favoritlåtar efter ett antal genomlyssningar, med tiden blir det ofta de man lyssnar mest på, men så är inte fallet med detta album. Det går från början till slut varje gång. Perfekt att avsluta kvällen med efter en dag där allt krånglat och man är frustrerad. "Stay around" fungerar som balsam för själen. Lyssna! Njut!

Vilma Flood
Moodswinger
(Border)
Singer/songwriter, Americana, roots, kärt barn har många namn. Låtarna är mörkare och mer mogna än man kanske förväntar sig av en så ung artist. När jag hör låten "Green eyed moron" får jag känslan av att detta lika gärna kunde ha varit gjort på sent 1960-tal. Soundet ärspännande genom hela albumet och trots att låtarna ibland handlar om olycklig kärlek och smärta är det ändå ett album som ger en välbehaglig känsla. Tänk kväll, soffa, en kopp te och ett bra magasin att slöbläddra i medan Vilma lägger soundtracket. Mer behövs inte.

Daniel Norgren
Wooh dang
(Superpuma)
Efter några försiktiga soundtracksliknande öppningsspår tar det fart ordentligt med tredje spåret "Dandelion time" som känns spontans nästan jammat och det är en låt som sticker ut.

I övrigt är det ganska försiktigt och tillbakalutat, men det är ett knippe spännande historier som berättas. "Wooh dang" är inget album för topplistorna, men jag är helt övertygad om att de som upptäcker skivan och ger den en chans kommer att älska den för många år framöver och i mina ögon är det ett betydligt bättre resultat än att jaga runt på topplistorna någon månad och sedan falla i glömska.

SONIC YOUTH · LP
I STOLE MY SISTERS BOYFRIEND. IT WAS ALL WHIRLWIND HEAT, AND FLASH. WITHIN A WEEK WE KILLED MY PARENTS

ME AND MY ROCK T-SHIRT

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me and My Rock T-shirt. Tanken var, och är, att ställa ut bilderna samt att skapa en bok. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta och till att börja med skapa en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan i sommar i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock t-shirt? Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning under sommaren. ***Tony Berg***

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Nästa nummer av Baretta Magazine kommer 31 augusti
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com

baretta
magazine